

РІК LXX, Ч. 4

КВІТЕНЬ – 2013 – APRIL

№ 4, VOL. LXX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

PIK LXX КВІТЕНЬ Ч. 4

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесь Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXX APRIL № 4

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Забуттю не підлягає	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Датки на УКУ	4
Діяльність округ та відділів СУА	5
Lюдмила Yakovleva. Presentation at the 57th UN Commission on the Status of Women.....	9
Ярослава Панчук. Харитя Кононенко	11
Вітаємо нових членок СУА / Вітання з 100-літнім ювілеєм	13
Наша обкладинка / Our Cover Artist	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	15
Ірена Гомотюк-Зелик. Історія однієї фотографії	17
Ірена Гомотюк-Зелик. Український музей в Римі (спогад)	18
Дмитер Слутий. Притча про дві родини	19
Valentyna Bondarivska. Combating Violence Against Women in Ukraine	20
Лариса Козак. Весняний етюд	21
Лідія Слиж. Любомира Гайовська-Бойко	22
Михайло Михайлишин. Подяка за доброту	24
Nadia Deychakiwsky. Book Review	25
Irene Sawchyn. Helping Your Child Succeed in School (Part 2)	26
Доброчинність	27, 28, 31
In Memoriam (Stephanie Wochok)	30
Christina Schmotolocha. In the kitchen... (Poem)	31
Ihor Magun. Metabolic Syndrome	32
Святослава Гой-Стром. Сторінка школяра	33
Святослав Левицький. Загадки	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Наталка Сазонова. З роду тих, хто пережив
забутий геноцид.

On the cover: Natalka Sazonova. Descended from the Survivors of the
Forgotten Genocide.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2013 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:
Tel.: (212) 533-4646
E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк
Канцелярійні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
Administrator: Olha Stasiuk
Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy
\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members
\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. Передплатникам
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.
Subscribers are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДАЛЯЄ

Без пам'яті про минуле немає майбутнього. Вона є не тільки оберегом найвищих людських цінностей, але й формує подальший поступ нації. Кожній людині властиве є забувати як зло, причинене їй, (час – найкращий лікар), так і добро. Правда, добро забувається швидше. Але забувати трагічні часи в історії свого народу є недопустимим, а навіть злочинним перед нацією та гріхом перед пам'яттю предків.

Весною, коли все в природі повертається до життя, а земля вкривається зеленню та розмаїттям цвіту, особливо важко сприймати минулі трагічні сторінки нашої історії і ті жертви, які український народ переніс за часи свого поневолення.

Голодомор – Геноцид українського народу в 1932-33 роках був однією з найстрашніших акцій Московської імперії проти носіїв тієї історії, культури, яку Росія собі присвоїла, проти народу, який протягом трьох століть Москва намагалася знищити. Відзначаючи в цьому році 80-ліття цієї трагедії українського народу, епогей якої припав на зиму та початок весни 1933-го року, не забуваймо говорити про цей нелюдський злочин. Адже є ряд країн, уряди яких називають себе «демократичними» та «цивілізованими», але не хочуть визнати голодомори в Україні геноцидом українського народу. Якщо уряди певних країн ігнорують цей злочин Російської імперії, як і ті держави, що мовчки спостерігали за його проведенням в ті часи і не виступили проти катівського знищення народу з яких би то не було причин, стають співучасниками того злочину. Злочинцями ми повинні вважати і ті українофобські партії, проросійські угруповання, що вільно проводять антиукраїнську політику в Україні в наш час і заперечують в угоду Москві, отримуючи за це юдині срібняки, Голодомор-Геноцид 1932-33 рр.

Квітень місяць вчить нас сприймати чужу біду, співчувати чужому горю. 26 квітня 1986 р. нашу країну підстергло ще одне всенародне горе – Чорнобильська катастрофа. Катастрофа, в результаті якої потерпіли три мільйони людей, 129 населених пунктів України стали безлюдними, звідки було переселено понад 160 тисяч населення. Катастрофа, яка могла закінчитися трагедією для всієї Європи. Важко собі уявити, що було б з її населенням, якби за прогнозами вчених-атомщиків вогонь дійшов до сконцентрованого урану всередині реактора, в результаті якого стався б атомний вибух. Не сталося... З Божого Повеління нечувана катастрофа не сталася завдяки героїчній самопожертві українських пожежників, авіаторів. Про що хоч нагадати всім і небайдужим, і байдужим.

Квітень 1986 року був навпочуд теплим, сонячним. В Києві цвіли каштани, квітувало Полісся. І ось над прекрасними квітучими садами, засіяними ланами та городами, прекрасними зеленими лісами пронісся смертельний вихор. В результаті вибуху на четвертому реакторі Чорнобильської АЕС виникла пожежа. Загинули оператори четвертого реактора. Незважаючи на високу радіацію, оператори перекривають роботу третього реактора. Приїжджають пожежники і без спеціального одягу, голими руками намагаються погасити пожежу. Вони першими померли. Побоюючись атомного вибуху, прогнозованого академіками Веліховим і Легасовим, який згодом застрелився, гелікоптери почали скидати на реактор солі бору і свинець. Пілоти, що здійснювали цю роботу, отримали смертельно високі дози радіації. Вони знали про це, але ніхто з них не відступив. Біда для народів Європи відступила.

Радіація смертельною пеленою розтікалася навкруги. Академік Патон, директор та спеціалісти інституту атомної фізики звернулися до тодішнього голови уряду УРСР Ляшка про евакуацію населення, особливо дітей. Підготовка до евакуації розпочалася. Але тут втрутилася Москва. Горбачов та голова Ради Міністрів Рижков заборонили не тільки евакуювати населення, але й повідомляти його про катастрофу і смертельну небезпеку. В Києві школярів, робітників, службовців вивели на першотравневу демонстрацію, провели старт велогонки миру, на який закликали киян галасливі реклями.

Україна досі не загоїла рани Чорнобиля. Катастрофа, яка сталася з вини московських атомщиків, їх легковажного ставлення до геології, злочинного недооцінення геофізичного фактора.

Теперішній квітень повинен об'єднати нас всіх у скорботній пам'яті і молитві про тих ліквідаторів, що незрівнянно дорогою ціною заплатили за спасіння людства. Підтримати морально тих, хто ще живе покалічений, підтримати тих, хто лікує своїх рідних, хто оплакує своїх близьких. Навчимося сприймати чужий біль, як власний. Не будьмо пасивними в житті суспільства, намагаймося осмислити і свою ролу в історії. Осмислення Чорнобильських проблем залишається і далі необхідним і гостро невідкладним не тільки заради майбутнього нашого народу, але й усієї планети Земля.

Чорнобильською катастрофою закінчилась ера Московсько-комуністичної імперії зла. Молода Україна, здобувши незалежність, ще непевними кроками входить у свою весну і віримо, що кроки її зміцніють і прийде довгожданне літо.

Лідія Служ.

Маріянна Заяць, голова

Тема насильства щодо жінок не часто обговорюється в громадських колах відкрито, бо вважається надто незручною. Тим не менш, цей феномен поширений у всіх країнах і у всіх прошарках суспільства, що було ще раз підтверджено під час 57-ї Сесії Комісії зі становища жінок в Організації Об'єднаних Націй, яка відбулася 4-15 березня. Як член Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) США також прийняв участь в цій сесії. (Нагадаємо, що СФУЖО є неурядовою організацією із консультативним статусом при Економічній і Соціальній Раді ООН та ЮНІСЕФ). З Торонто на сесію приїхала і новобрана голова СФУЖО Оріся Сушко, щоб поспілкуватися з лідерами інших міжнародних неурядових організацій. Нижче подається календар подій і стислий опис тих панелей, які я відвідала (кожна представниця СФУЖО приймала участь в різних сесіях і обговореннях).

3 березня – Зустріч з делегацією СФУЖО для ознайомлення із розкладом заходів протягом першого тижня Сесії Комісії зі становища жінок і обговорення спільного плану участі в подіях і панелях, відкритих для неурядових організацій чи громадськості.

3 березня – Прийняття у домівці США для представників Міжнародної Ради Жінок, Національної Ради Жінок США, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та США. Ця нагода дала нам можливість познайомити гостей з Міжнародної та Національної Ради Жінок із працею США і водночас відсвяткувати двадцять років з часу набуття СФУЖО консультативного статусу в Організації Об'єднаних Націй. Ми відзначили жінок, завдяки яким СФУЖО мало змогу успішно працювати на цьому терені всі ці роки. На прийнятті також була присутня голова На-

Прийняття в домівці США в Нью Йорку.

ціональної Ради Жінок України Людмила Яковлева, яку було представлено іншим гостям, і яка почастиувала нас українським тортом.

5 березня – Група міжнародних наукових експертів представила доповідь про систему і підходи до управління – «*The Governance Report 2013*». Присутні делегати мали можливість прийняти участь в інтерактивному обговоренні цієї теми, зокрема, висловивши свої думки щодо питань: Чи досягла міжнародна спільнота поступу в регулюванні боротьби з бідністю, фінансових ринків або навколишнього середовища? Чи працюють національні уряди компетентно і ефективно? Чи відповідально ведуть свій бізнес великі корпорації? Чи робить свій внесок у вирішення громадських проблем громадянське суспільство? Серед важливих висновків: найчастіше, питання державного суверенітету (тобто права на самоврядування та незалежність від зовнішнього втручання) отримує пріоритетне значення і заважає співробітництву країн для спільного блага (наприклад, захисту навколишнього середовища); активна участь громадянського суспільства у виробленні державної політики допомагає досягнути більш відчутних результатів. Хоча ця сесія не мала прямого стосунку до насильства щодо жінок, вона підняла проблеми, актуальні в цілому світі.

5 березня – «Викорінення насильства щодо жінок і дівчаток: Успішний досвід» – Міжнародна Федерація Жінок з університетською освітою (International Federation of University Women). МФЖУО є провідною міжнародною організацією, яка займається питаннями жінок і дівчаток, виступаючи на захист їхніх прав та за розширення цих прав і можливостей шляхом забезпечення доступу до якісної освіти усіх рівнів. МФЖУО вважає освіту найбільш важливим фактором, що може

розірвати цикл насильства.

5 березня – Прийняття у Постійному представництві Республіки Казахстан при Організації Об'єднаних Націй для учасників Форуму неурядових організацій, на якому були присутні делегатки СФУЖО.

Прийняття для учасників Форуму неурядових організацій у Постійному представництві Казахстану при ООН.

6 березня – Кампанія «Тому що я дівчинка» міжнародної організації «Plan International». Дівчатка, що живуть в найбільш небезпечних регіонах світу, є одними з найбільш знедолених людей на планеті. Частіше, ніж будь-хто інший, вони живуть в бідності, не мають доступу до освіти чи медичної допомоги і недоїдають, просто тому, що вони дівчатка. Тим не менш, дослідження показують, що якщо дівчатка отримують хороше харчування, освіту та безпечне навколишнє середовище, в дорослому віці вони працюють, щоб покращити якість життя для себе, своєї сім'ї та своєї громади.

6 березня – Посол України в Організації Об'єднаних Націй Юрій Сергєєв запросив делегацію СФУЖО, представників Національної Ради Жінок України та українських неурядових організацій, які прибули на Сесію Комісії зі становища жінок, на зустріч в Постійному представництві України при Організації Об'єднаних Націй. На цій зустрічі були також присутні Ірина Луценко (депутат парламенту України від опозиційної партії «Батьківщина» і дружина ув'язненого Юрія Луценка) і Валерія Пацкан (депутат парламенту від партії

«УДАР»). Пан Пацкан є головою Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнародних відносин. Серед гостей були і Генеральний консул України в Нью Йорку Ігор Сибіга та перший секретар Постійного представництва Віталій Касап. Вони, в свою чергу, ознайомили присутніх з питанням усиновлення українських дітей та із зусиллями уряду України в напрямку вирішення проблеми торгівлі людьми. Обговорювалися і деякі інші поточні питання, що стосуються України, в основному навколо проблем жінок, та тема співпраці з діясною в просуванні питань прав людини в Україні.

8 березня – «Глобальний протест: бути дівчинкою не повинно завдавати болю» (*A Global Outcry: it should not hurt to be a girl!*) – Національна Рада Жінок США та Міжнародна

Зустріч на запрошення Посла України в ООН Юрія Сергєєва.

Рада Жінок. У цьому паралельному заході неурядових організацій на Сесії Комісії зі становища жінок взяли участь пані Людмила Яковлева, голова НРЖ України, та її перекладач Анна Калмацька, голова Федерації жінок за мир у всьому світі (Україна). Разом вони розповіли про проблему насильства щодо жінок та про становище жінок в Україні. (Запрошуємо читачів прочитати виступ пані Яковлевої на стор. 9.)

8 березня – «Коли зникне проблема насильства щодо жінок і дівчаток?» – Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Доктор Марта Кічоровська-Кебало виступила з доповіддю «Від обурення до дії: об'єднання зусиль по боротьбі з гендерним насильством в Україні» (*Mobilizing Outrage: joining forces to combat gender violence in Ukraine*), після якої відбулася жвава дискусія за участю присутніх в аудиторії. Хоча Україна прийняла вимоги міжнародних ініціатив із запобігання насильству щодо жінок, вона все ще далеко від належного виконання своїх власних законів. В даний час насильство щодо жінок в Україні обговорюється перш за все, як «насильство в сім'ї». Цей підхід, хоча і ефективний для вирішення питань власне родинного насильства, не бере до уваги весь спектр насильства щодо жінок в суспільстві, а також забуває про насильство в засобах масової інформації (припинення жінок в пресі та публічних виступах) і структурне насильство (невиконання законів і відсутність заборони на певні дії, які відверто шкодять жінкам). Жіночі організації та активісти феміністичного руху України звертаються за підтримкою, і ми набуваємо досвіду в роботі з ними. Ми сподіваємося, що зможемо ефектив-

но приєднатися до них у справі викорінення насильства щодо жінок в Україні.

Свій коментар запропонувала і д-р Валентина Бондаровська, директор Міжнародного гуманітарного центру «РОЗРАДА» (www.rozrada.kiev.ua). (Статтю д-р Бондаровської можна прочитати на стор. 20.)

8 березня – Прийняття у Постійному представництві Румунії при Організації Об'єднаних Націй для Міжнародної Ради Жінок та Національної Ради Жінок США з нагоди 125-річчя МРЖ, яке відвідали і представники СФУЖО.

Серед Висновків, що ввійшли в підсумковий документ 57-ї Сесії Комісії зі становища жінок (#6 з 14), вказується, що «Комісія визнає, що насильство щодо жінок і дівчаток поширене у всіх країнах, контекстах і умовах і є одним з найбільш поширених порушень прав людини. Насильство щодо жінок і дівчаток є проявом історично сформованого нерівного розподілу влади між чоловіками і жінками і системної дискримінації за ознакою статі». Основні висновки також містять оцінку досягнутого прогресу і пропонують конкретні рекомендації для урядів, міжурядових органів та інших установ, а також для громадянського суспільства.

Усвідомлення того, що насильство щодо жінок залишається актуальною проблемою в сучасному світі, шокує. Ми всі напевно погодимося, що ця тема не є «зручною», але СУА як жіноча організація, яка виступає на захист прав людини, на мій погляд, повинна відкрито про неї говорити і прикласти зусиль до її вирішення.

UNWLA ENDOWMENT FUND for
WOMEN'S STUDIES

ТРИВАЛИЙ ФОНД СУА
ЖІНОЧИХ СТУДІЙ

\$840 UNWLA Branch 3, Phoenix, AZ
\$125 UNWLA Branch 38 in Denver, CO

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

СВЯТО ГЕРОІНЬ В ОКРУЗІ СУА НЬО ЙОРК

В неділю, 3 березня 2013 року в церкві св. Юра в Нью Йорку була відправлена Панахида за всіх українських Героїнь, які віддали своє життя за волю України. О другій годині пополудні в залі будинку Визвольного Фронту відбулося традиційне Свято Героїнь, яке спільно організували і провели Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України (ОЖ ОЧСУ) і Округна Управа Союзу Українок Америки Нью Йорку.

Традиційно пам'ять загиблих за волю і незалежність України Жінок-Героїнь вшановується в місяці лютому. Це тому, що двох з них було страчено саме в лютому: 12 лютого 1924 року в польській катівні загинула Ольга Басараб, а 21 лютого 1942 року німецькі окупанти розстріляли Олену Телігу в Бабиному Яру.

В залі зібралася численна громада. Біля сцени стояли прапори України і ОЖ ОЧСУ, а на сцені – прикрашений квітами і вишитим рушником портрет Олени Теліги. Свято відкрила Наталія Качурак, голова ОЖ ОЧСУ, яка надала слово отцеві Бернарду для спільної молитви. Хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять Героїнь, які поклали життя за свободу і незалежність України. Галина Романишин, голова Округної Управи СУА Нью Йорку представила гостей, а саме: отця Бернарда Панчука – пароха церкви св. Юра, Теодора Воляника – голову Фундації Українського Вільного Університету, голову відділу ОЖ ОЧСУ в Нью Йорку ім. Уляни Целевич Наталію Качурак, головного редактора журналу “Наше життя” Лідію Слиж, голову Управи Об'єднання Українців Америки «Самопоміч» Олега Лопатинського, голову Дирекції Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи Степана Качурака, члена Екзекутиви СУА Дарію Дроздовську, членів Округної Управи СУА Нью Йорк: Мальвіну Вітенко, Оксану Лопатинську, Олену Немелівську та Галю Грицик, а також голів відділів СУА Марію Лихач (1-ий Відділ) та Наталію Думу (83-ий Відділ).

Доповідь «Українська Жінка-Героїня» виголосила головний редактор журналу “Наше життя” Лідія Слиж. Промовець відзначила, що протягом всієї історії України статус і роля української жінки в суспільному житті і до нинішніх днів завжди були і є на високому рівні. Починаючи з раннього середньовіччя жін-

ка перед законом завжди була на одному рівні з чоловіком. Ми можемо гордитися тим, що ще з княжих часів українки послужили всьому світові прикладом мудрих державних діячок, вражали світ рівнем освіченості та культури. Прикладом є княгиня Ольга, яка в устах народу була взірцем шанованої жінки (берегла пам'ять про свого чоловіка, виховувала сина, дбала про дотримання законів), а в очах іноземців була прикладом мудрого монарха великої держави. Недаремно її нарекли Святою. А як любили і шанували французи свою королеву Анну, яка була дочкою Київського князя Ярослава Мудрого. Її мудрість та висока освіченість дивували тодішню Європу. Вона привезла зі собою з Києва Біблію, на якій склали присягу всі наступні королі Франції.

Промовець підкреслила, що українські жінки були активними в суспільному житті і в добу козацьких часів. Особливо відзначалися героїзмом козацьки в час визвольної війни Богдана Хмельницького, які ставали поруч своїх чоловіків у збройній боротьбі проти нападників. Визначну ролю в житті Козацької доби відіграли: Гальшка Гулевичівна – фундатор Києво-Могилянської Академії, Раїна Могилянка, Гальшка Острозька, мати гетьмана Івана Мазепи – Марія Магдалина Мазепа.

Пані Слиж продовжила, що сьогодні ми вшановуємо пам'ять і одночасно згадуємо безконечну вервицю Жінок-Героїнь минулого ХХ століття, які заповнили безсмертною славою сторінки нашої історії. Це учасниці Визвольних змагань в роки Першої світової війни: Олена Степанів-Дашкевич, Гандзя Дмитерко, Віра Бабенко, Софія Галечко, Мілена Рудницька.

“Не можна переоцінити той величезний вклад українського жіноцтва у боротьбу за свободу в рядах УПА і членок підпілля ОУН, героїзм яких дивував цілий світ. Схилимо голови в пам'ять 500 Героїнь з Кенгірських таборів. Задумаймося, скільки українського жіноцтва передчасно закінчили свій життєвий шлях в катівнях більшовицьких тюрем, концтаборах ГУЛАГу! Віддаймо шану славній українській Героїні – Ірині Сенік, яка 34 роки провела на каторзі, але не скорилася! Низько схилимо голови перед пам'яттю шістдесятників: Алли Горської, Ірини Калинець, Надії Світличної, Ніни Караванської, Михайлини Коцюбинської, Атени Пашко” – наголосила доповідач.

3 березня, Нью Йорк.
Під час Свята
Героїнь.

Внизу Лідія Служ,
головний редактор
журналу «Наше
життя».

Членки 12-го Відділу СУА.

Зліва направо сидять: Анна Кілярська, Стефа Оліяр,
Оля Калущка, Оксана Баслядинська, Іванка Шкарупа.
Стоять 1-ий ряд: Пет Крутигорова, Люба Дармохвал,
Оля Дем'янчук, Рома Мирман, Люба Мудра, Єлисавета
Рилов, Наталка Симс, Лярісса Музичка, Ірина Кріса.
2-ий ряд: Галя Погляд, Влодзя Краснянська, Оля Погляд,
Люба Рожка, Ліда Вирста, Надя Дейчаківська.

28 жовтня 2012 р. Плетіння Вінка.

Зліва: Дана Савчинська, Марія Базіняк,
Світлана Березка, голова Катерина Таньчин.

Гості та союзники святкування Золотого ювілею 73-го Відділу СУА.

Промовець зробила висновок, що протягом всієї нашої історії безліч українського жіноцтва по-геройськи перенесли тюрми, заслання, табори, не схиливши голову перед польськими, німецькими, московськими окупантами, щоб передати свою любов до України, до волі своїм дітям, внукам і правнукам. Ми не лише не маємо права забути їхні імена, але й повинні говорити світові про ті жертви, які принесло українське жіноцтво на вівтар свободи і демократії заради нашого майбутнього.

Наталія Качурак подякувала п. Слиж за цікаву і інформативну доповідь. А далі була невеличка тематична мистецька програма. Юна СУМівка Христина Мельник продекламувала вірш "Героїням УПА". Керівник хору церкви Святого Духа Клара Легка виконала дві старовинні кантати "О, українонько" і "Ой

біда, біда тій чайці-небозі" під фортеп'яний супровід Романи Волощук. Членка СУМУ Ксеня Вітович зворушливо прочитала поезію "Перший вірш", що пише маленька дівчинка про заслання мами на Сибір.

На завершення свята всі присутні заспівали гімн "Ще на вмерла Україна". П. Качурак подякувала всім за присутність і участь у Святі Героїнь, а також спонсорам – ОЖ ОЧСУ і СУА за організацію. Гостей і учасників було запрошено до кави і солодкого.

Такі заходи, як Свято Героїнь, нагадують нам нашу історію, без якої неможливо йти в майбутнє. А також відіграють важливу роль у вихованні молодого покоління в дусі патріотизму і любові до нашої України.

Олена Немелівська,
пресова референтка Округи СУА Нью Йорк.

Загальні збори 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчїлки, Парма, Округа СУА Огайо

Збори відбулися 27 січня 2012 р. Відділ начисляє 38 членок. Голова зборів Оксана Баслядинська зачитала порядок нарад, що був схвалений. Після звітування членів уступаючої управи голова Контрольної комісії Ліда Вирста уділила признання відходячій управі за зразкову минулорічну працю.

Нововибрана голова відділу Оля Калущка перебрала ведення зборами. Намічено декілька заходів, найближчим з яких буде традиційний передвеликодний базар. Збори вирішили виділити з каси відділу 500 доларів на Фонд допомоги попеченому хлопчикові Ігореві Лякатошу, а також певну суму для потреб Українського Музею в Нью Йорку в залежності від доходу з вище згаданого базару. Також вирішено запросити Юрія Лугового з презентацією фільму *Genocide Revealed* («Окрадена земля») на осінь цього року з нагоди 80-ої річниці Голодомору.

Виринуло бажання від членства мати більше цікавих коротких гутірок, доповідей під час місячних сходин.

Марійка Василина, невтомна опікунка архіву принесла на збори багатий і естетично укладений альбом з діяльності відділу за 2012 рік (світлини, летючки, вирізки з преси, тощо). Було приємно переглянути пророблену працю, що додало членкам гордості за приналежність до СУА і заохоту до праці в майбутньому.

Збори офіційно прийняли вісім пань союзнок: Стефа Балагутрак, Лукія Гриців, Олена Хміляк, Оля Дем'янчук, Ірина Дубас, Анна Кілярська, Ірина Кріса, Іванка Шкарупа, що включилися до нашого відділу після розв'язання 33-го Відділу СУА в 12012 році. Також прийняли нову членку в ряди СУА – Марію Почтар.

Обрано нову управу в такому складі:
Оля Калущка – голова відділу,
Оксана Баслядинська – заступниця голови,
Надія Дейчаківська – протоколярна секретарка (заступниці – Олена Хміляк і Оксана Баслядинська),
Люба Мудра – кореспонденційна секретарка,
Стефа Оліяр – скарбник,
Референтки:
Володимира Краснянська і Єлисавета Рілов – суспільної опіки,
Люба Дармохвал – музейна,
Ніля Бендюк – стипендійна,
Оля Поглід – мистецтва і дизайну,
Марійка Василина – архівна,
Галя Поглід – зв'язків,
Володимира Краснянська – господарська,
Рома Мирман – товариські зв'язки.
Контрольна комісія:
Ліда Вирста, Дарія Войтина, Пет Крутиголова.

Надія Дейчаківська.

50-РІЧЧЯ 73-го ВІДДІЛУ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, БРІДЖПОРТ, ОКРУГА СУА НОВА АНГЛІЯ

73-ій Відділ СУА м. Бріджпорт, штат Конектикут, Округа Нова Англія відсвяткував 50-річчя своєї діяльності 28 жовтня 2012 р.

Протягом півстоліття членки цього відділу сумлінно та віддано працювали для добра українського народу та зміцнення незалежності України. Україна – одне слово, а скільки воно містить мрій, надій і незабутніх спогадів. Її безкраї ліси, золотисті поля і гори милують серце кожного із нас. А рідна мова солов'їна, мелодійні пісні і чарівні вишиванки дають нам наснаги для подальшої активної праці.

Свято розпочалося Акафистом до Матері Божої, який відслужив о. Іван Мазурик. Після цього союзняки разом із гостями заспівали гімн СУА. Програму свята відкрила голова 73-го Відділу СУА Катерина Таньчин привітальною промовою. Союзняка відділу Люба Жуковська прочитала вірш Лесі Українки – патронки нашого відділу.

Ведуча свята Ольга Лисович представила почесних гостей, а саме: Маріянна Заяць – голова СУА, Лідія Білоус – заступниця голови СУА у справах зв'язків, Слава Горбата – голова Округної Управи СУА Нова Англія, а також гості – союзняки з Гартфорду та Нью Гейвен.

Після цього відбувся смачний святковий обід з українськими стравами та чудовою домашньою випічкою, який приготували, а також обслуговували союзняки 73-го Відділу.

Присутні вшанували перших членок відділу, якими були: Марія Слевінська, Марія Цап, Юля Бура, Текля Івашків, Надія Фалько, Ярослава Ковач. Марія Слевінська та Ярослава Ковач ще активно допомагають і навчають молодих союзнячок. Також відділ пишається великою кількістю молодих, енергійних союзнячок, які відіграють дуже активну роль в житті нашого відділу. Це дає надію, що відділ буде існувати і процвітати в майбутньому завдяки

молодому поколінню, а також завдяки новій хвилі імміграції.

Під час обіду ми мали концертну програму. Чудовим співом нас потішили Оля Фриз із своєю дочкою, а також подружжя Оксана і Віктор Кіт, які нещодавно прибули до Америки.

Після цього була урочиста частина, яку відкрила Почесна членка СУА Рома Гайда, яка розповіла про історію 73-го Відділу СУА. До слова були запрошені гості: Маріянна Заяць, Слава Горбата, Галина Шулевська.

73-ій Відділ СУА отримав нагороду – Почесну грамоту-подяку за 50 років відданої діяльності в нашій організації. Почесну грамоту вручили голова СУА Маріянна Заяць і Лідія Білоус, заступниця голови та дочка Стефанії Бабій – однієї із засновниць цього відділу. Голова 73-го Відділу СУА Катерина Таньчич висловила щирою подяку та низький уклін усім присутнім гостям та союзнякам відділу.

Окрім цього протягом усього свята висвітлювався фотомонтаж із фотографіями діяльності нашого відділу, який підготував чоловік нашої союзнячки Остап Дудко. Також була можливість і розвеселитись, потанцювати під українську музику, яку нам озвучив теж чоловік нашої союзнячки Ігор Луків.

Свято закінчилося цікавим дійством – плетінням вінка. Вінок символізував єдність громади – символ життя. Всі присутні мали можливість вплести квітку у вінок, який їм подавали союзняки.

Головним спонсором свята був житель м. Бріджпорт Джан Ванат, який пожертвував 1000 дол. За це ми йому щиро вдячні.

Незважаючи на те, що в цей вечір на узбережжя Конектикут насувався ураган «Сенді», свято відбулося і всі були надзвичайно задоволені.

Світлана Березка,
пресова референтка 73-го Відділу СУА.

«Наше життя» має нову електронну поштову скриньку!

Просимо надсилати ваші матеріали, питання та пропозиції або по-українськи, або по-англійськи на адресу:

unwlaourlife@gmail.com

Дякуємо!

Редакція «Нашого життя»

Presentation at THE 57th UN COMMISSION ON THE STATUS OF WOMEN Side Event “A Global Outcry: It Should Not Hurt to Be a Girl”

**by Liudmyla Yakovleva,
President of the National Council of Women of Ukraine**

The topic of today's meeting, “It Should Not Hurt to Be a Girl,” is extremely important for Ukrainian society.

The economic crisis that still persists in Ukraine severely hit the most vulnerable categories of the Ukrainian population—the elderly, women, youth, and children. The steep decline of industrial, agricultural, and household production as well as the closing of enterprises caused job cuts which affected first and foremost the situation of young women who did not have sufficient qualifications.

Today Ukraine has those phenomena, which we previously saw only in foreign movies. Human trafficking, sexual slavery, rape, violence against women, and domestic violence are significant problems now in Ukraine.

Being unable to obtain an education and/or a job, young women fall under the influence of sexual speculators, go to work abroad, and become engaged in prostitution.

According to statistical data, most cases of violence against girls and women happen in families. Over the last three years, the number of calls about domestic violence has increased and is about 130, 000 per year.

The main problems that lead to domestic violence are unemployment, poverty, lack of decent housing, low level of communication culture between men and women, and as a consequence, infidelity, confusion, and inflexibility of relationships.

In order to ensure proper social protection of children and disadvantaged families, to strengthen family values in society, and to foster responsibility in parents, the government of Ukraine adopted a National Strategy for the prevention of child abandonment until 2020, as well as the State Social Program on Family Support until 2016.

Centers which offer practical assistance to victims of violence and trafficking were opened in every region. There are now 742 of them. These centers are a public institution, and their staff has recently quadrupled. Women's NGOs actively cooperate with such centers. The centers' activities focus on health coaching, psychological counsel-

ing, protecting the rights of women and families, providing social and educational services as well as practical support to women in solving various problems. Qualified lawyers, psychologists, substance abuse specialists, medical psychologists, and other specialists give help to victims free of charge.

The centers have shelters for women who have been victims of domestic violence and free hotlines, where women can call and receive expert advice. A special hotline for children was opened a year ago. In only one month, the line received about 2,000 calls from children living in all regions of Ukraine.

Recently we were faced with cases of violent behavior among girls. Sometimes these cases of abuse directed at a girl are videotaped by her friends and put online.

This kind of behavior is promoted by numerous ads with sexual content, movies that propagate online cruelty, sexual abuse, and child pornography. I have three non-adult grandchildren, who unfortunately spend much of their free time in front of the television screen and on the Internet. I do not want them to grow morally crippled by watching such programs.

Ukrainian women actively support the provision of the Seoul Declaration, adopted by the 33rd General Assembly of the International Council of Women in 2012, which says that sexual crimes against women should be treated as a violation of women's right to dignity and be prosecuted as crimes. All governments should block pornography on the Internet at source. The National Council of Women of Ukraine is active in the National Expert Commission for the protection of morals and the rights of children to secure information online. Women around the world should be united in this cause.

Human trafficking remains the issue of the day for Ukraine. Ukraine is increasingly becoming a source country for trafficking—in most cases, for labor exploitation, especially in agriculture and construction. Even educated women get trapped by traffickers because they are looking for jobs abroad, as there are few employment opportunities in Ukraine. Every year up to 1,000 vic-

tims of trafficking are documented, who then receive assistance from the International Organization for Migration in Ukraine. There are also a number of women's NGOs in Ukraine that give substantive assistance to victims—particularly La Strada and Rozrada. Having the status of a person who suffered from trafficking, a victim can access proper care and receive financial compensation.

However, the situation with trafficking has recently changed considerably; it has become increasingly difficult to identify victims, to provide assistance, to conduct preventive work, and to effectively investigate cases of trafficking. There has been, in particular, a significant drop in the number of victims who return from the European Union (18% in 2011 compared with 28% in 2010). The most popular destinations for Ukrainians are Russia and Poland.

I must say that the above phenomena in Ukraine are the result of a lack of gender policy and a lack of women in the government. Insufficient representation of women at higher levels of decision-making is not only contrary to the principles of parity democracy, but also reduces the efficiency of public administration, causing lack of attention to social issues.

Despite the high educational and professional potential of women in Ukraine and the absence of direct contradiction between the UN Convention “On the Elimination of All Forms of Discrimination against Women” and Ukrainian legislation, quantitative representation of women in the Supreme Council of Ukraine (and in the higher levels of the government) remains very low: only every tenth deputy in the *Verkhovna Rada* is a woman. Demands of women activists and some public for a 30% quota for women deputies in the parliament are unheeded.

Among the total number of government employees, the proportion of women is only 14.7% and the higher the level, the fewer the proportion of women. The relatively high numbers of women

in local government—about 40%—show that there is a substantial reserve of women who are experienced professionals and who are able to work at the national level. It is very important for us not to let these numbers drop in the future.

Local women's organizations understand the importance of the issues that are discussed today and do everything possible, according to their ability. Unfortunately, the support of such organizations by the state is almost absent. We understand that in order to be successful in combating violence, there should be responsible state policy, as well as unity and cooperation between law enforcement, mass media, the business sector, and the public.

Ukraine was among 17 other countries that signed the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence, which testifies to Ukraine's willingness to introduce international standards in eliminating violence against women and girls. We would be happy if countries that have experience in combating violence could assist us in adapting Ukrainian legislation to international standards.

Thank you.

President of NCW of Ukraine, Liudmyla Yakovlieva, presents a Ukrainian torte to the gathering on March 3th.

«Our Life» has a new e-mail address!

Please send your submissions, questions, or suggestions in either English or Ukrainian to:

unwlaourlife@gmail.com

Thank you!

«Our Life» Editors

Харитя Кононенко

(1900 – 1943)

Перед нашими очима постать незвичайної жінки-громадянки – Хариті Кононенко, яка в 1943 році загинула від гестапівської кулі на тюремному подвір'ї в Рівному. Її життєвий шлях надзвичайно цікавий, багатий і різномірний.

Народилася в Миколаївці на Полтавщині в 1900 році в родині поміщиків. Тому, що рано втратила батьків – її виховувала тітка, Валерія О'Коннор Вілінська, відома письменниця. Середню освіту закінчила в Києві в часі української національної революції. Потім виїхала з родиною Вілінських до Швейцарії, де проф. Вілінський був призначений послом УНР. По ліквідації посольства переїхали до Відня, а згодом до Подебрад, в Чехії.

Харитя розпочала правничі студії у Відні, а потім у Празі, однак перервала їх. Бо в той час усміхнулася їй можливість виїхати до Канади. Там включилася в громадську працю. В Саскатуні стала настоятелькою Інституту Петра Могили, головою товариства ім. Ольги Кобилянської. Однак уже осінню 1924 року повернулася до Європи, бо в Канаді не було для неї можливості закінчити університетські студії.

В Подебрадах почала студії економіки і відновила студії права. Завершивши їх докторатом, проживала якийсь час в Празі, включившись в працю Української Національної Жіночої Ради під проводом Софії Русової.

В 1933 році переїхала до Закарпаття. Там розгорнула широку діяльність в Ужгороді, організувала численні жіночі секції при Просвіті. В червні 1934 року Харитя Кононенко була представницею закарпатського жіноцтва на величавому Світовому Жіночому Конгресі в Станіславові, на якому, як фахівець, виступила з доповіддю «Економічні проблеми та Кооперативний рух».

Після Конгресу, на запрошення Союзу Українок, а відтак Товариства Сільський Господар, залишилася в Галичині – у Львові. В рамках Сільського Господаря організувала Жіночі секції господинь, вишколюючи інструкторок.

З вибухом Другої світової війни Харитя Кононенко виїхала на еміграцію і негайно включилася в громадську працю.

Український Центральний Комітет доручив їй організувати Жіночі секції на Холмщині, Посянні, Лемківщині.

В той час, я, навчаючись один рік в Холмській гімназії, вперше почула ім'я Хариті Кононенко. В моїй пам'яті залишився також її портрет тих часів в полтавському одязі. Тоді я не знала, що Харитя Кононенко родом з Полтавщини.

З вибухом німецько-советської війни відкрилася дорога на Схід. Харитя Кононенко поїхала разом з іншими на “поклик Києва”, та не задержалась там на постійно, відчувши, що найбільшої допомоги потребують полонені, які пливли великою струєю на Схід, а опісля під конвоем на Захід.

Осіла в Рівному на Волині та з притаманною їй енергією організувала допомогу полоненим, а також доставляла ліки українським повстанцям. Це дійшло до відома гестапо й в червні 1943 року Харитю ув'язнили, а в жовтні, в ході відплатної акції за вбивство німців, розстріляли разом із групою інших громадян.

Із поодиноких етапів життя Хариті Кононенко бачимо, що громадська праця була її внутрішнім покликанням. До того мала всі дані. Мала вроджений організаційний хист, вміла ризикувати й не боялася життєвих труднощів і невигод. Була доброю бесідницею, приємною у співпраці з людьми. Володіла пером, а добра освіта давала їй підстави до найбільш складних завдань. Та понад усе була доброю людиною, співчутливою на людське горе та щирою українською патріоткою – соборницею.

В історії українського жіночого руху, як також в історії українського визвольного руху, Харитя Кононенко залишиться, як визначна індивідуальність, яка своє знання, свій запал, труд і любов віддала для України у важку її хвилину, заплативши за те своїм життям.

Вічна й славна їй пам'ять!

Опрацювала *Ярослава Панчук*,
культосвітня референтка
74-го Відділу СУА в Чикаго.

В історії українського жіночого руху Харитя Кононенко залишиться, як визначна індивідуальність, яка своє знання, свій запал, труд і любов віддала для України у важку її хвилину, заплативши за те своїм життям.

Спомин Уласа Самчука про Харитю Кононенко із книжки “На коні вороному”

Весною 1942 року Улас Самчук, як редактор часопису “Волинь” в Рівному, був арештований німцями й запроторений до тюрми, в якій сиділи також полонені.

Він згадує: “Був третій день Великодня. Вже зрання ми помітили, що за нашим вікном на подвір’ї щось діється. Там збирали полонених і шикували їх у два ряди. Ми негайно зайняли спостерігаючи під вікном становища. І могли навіть бачити ноги полонених, загорнуті у різне дрантя, що стояли рядочком на примерзломому болоті. Трохи згодом ми побачили поміж ними ноги, взуті в чоботи, а також пару ніг, взуті в жіночі черевики. О, так! Полоненим щось роздають. До нас досягали слова священика, у яких повторялося ім’я Христа, а згодом ми почули жіночий голос, у якому я розпізнав негайно одну людину. Харитя Кононенко! Це вона, як можна ще сумніватися. О, та Харитя! Я завжди знав, що вона така. Не можна навіть уявити, скільки щастя принесла вона тим загорнутим у лахміття людським кістякам своїм “Христос Воскрес”, передаючи кожному з них по дві крашанки, шматку ковбаси й шматку білого хліба. Це ж неймовірно. Після їх помий з нечищеної картоплі. Ми були цим так перейняті, що не могли встояти на місці й мусли бігати по камері.

І відчувалося, що це піднесення переживала ціла тюрма, бо все там завмерло від напруження. А згодом в коридорі ми почули якийсь рух, а ще згодом ми почули рух під нашими дверима... А ось брязнули ключі і вони відчинилися... і на порозі – Харитя! Усміхнена, свіжа, свята. Я кидаюся до неї і ми душимось в гарячих обіймах. – “Христос Воскрес” – ледве проривається у неї крізь сльози й розгублення. “Воістину Воскрес!” – відповідаю, а вона подає мені пакуночок, загорнутий у білу шматку, щось хоче сказати й не знаходить слів. Голубчику, вибачте, що так мало... Не вірила, що вас побачу... Те саме, що дістали полонені... Її ясні сині очі сміються і разом по щоках течуть сльози... Я дуже їй дякував й не за те, що вона принесла, а за неї саму. Це була така радість... Не бійтеся, що ми вас там забули, казала вона, не забули. І скоро вас випустять, там стільки делегацій... Потерпіть ще трохи... Але я мушу йти. Мені дозволено лиш на хвилинку. До побачення, рідний, до скорого побачення! – казала вона. Я їй ще дякував... Вона скоро відійшла.

Коли зачинилися двері й я повернувся до моїх компанів, вони обидва були в сльозах. І збентежені не менше від мене. Ми розломали принесені дари на три частини й їли їх побожно. При тому я оповідав про ту пані, що нас відвідала.

Походила вона з Києва, належала до еміграції УНР. Вчилася у Празі. Завжди займалася громадською, культурною і харитативною роботою. Тобто, вона завжди й всім помагала, не вимагаючи ніякої допомоги для себе. Тільки сам Бог знає, скільки тисяч людей було врятовано нею від смерті. Провадження кухонь, харчівень, збирання харчів, одягів. І завжди щиро, завжди віддано, завжди для когось. Якби було гарно, щоб колись у нашому Києві якісь людяні люди поставили їй гарний пам’ятник. Як тій, яка ніколи не питала тих, що потребують допомоги, хто вони й звідки вони. Вона бачила в людині тільки людину й за це замордували її нелюдяні люди в цій самій тюрмі, куди вона потрапила рік пізніше й з якої більше ніколи не вернулася”.

Леся Українка

ДАВНЯ ВЕСНА

Була весна, щедра, мила,
Промінням грала, сипала квітки,
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки!

Все ожило, усе загомонило —
Зелений шум, веселя луна!
Співало все, сміялось і бриніло,
А я лежала хвора й самотна.

Я думала: «Весна для всіх настала,
Дарунки всім несе вона, ясна,
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна.»

Ні, я забула! У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки,
Замиготіло листячко зелене,
Посипались білесенькі квітки.

Прилинув вітер, і в тісній хатині
Він про весняну волю заспівав,
А з ним прилинули пісні пташині,
І любий гай свій відгук з ним прислав.

Моя душа ніколи не забуде
Того дарунку, що весна дала,
Весни такої не було й не буде,
Як та була, що за вікном цвіла.

To our new members - Welcome!

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

- 133 MARIA BESAGA
- 133 YAROSLAVA CHOLIY
- 133 IVANNA CHOLIY
- 133 GALYNA DEKER
- 133 NATALIE DOMARADSKY
- 133 ORUSLAVA FRANKIV
- 133 OLENA GINDIN
- 133 LYUBOV KALAYDA
- 133 OLGA KONSTANKEVITCH
- 133 OKSANA KRIL
- 133 HALYNA KUTKO
- 133 ZINOVIYA KUTRYK
- 133 IRYNA LYSYUK
- 133 LYUBOV MELNYK
- 133 VALENTINA NYKYTYUK
- 133 LYDMYLA OSTAPYSHYN
- 133 AURELIA SLUSARCZUK
- 133 YAROSLAVA SOLOMTSHAK

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

- 1 ANNA DUBOVICI
- 30 LILIYA BALKOVA

REGIONAL COUNCIL

- 120 SOFIA CROSIER
- 120 OLENA DILAI
- 120 IRYNA LYKO-SMITH

BRANCHES-AT-LARGE

- 118 NATALIA BOVKUN
- 118 NADIA BUCHAI
- 118 LARYSA DROBOT
- 118 IRYNA MARCHIANO
- 118 JULIANA NOUKAS
- 118 MARYGRACE O'CONNELL
- 118 SARAH USCHAK
- 124 SONIA RUDOLPH

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

- 85 NATALIA DIDENKO
- 85 LARYSA DOMINO
- 85 KATHERINE HOLIAN
- 85 ORYNA HRUSHETSKY-SHIFFMAN
- 101 LUBA MARKEWYCZ
- 101 JOAN PANEK
- 101 LESIA ZAZULAK

OHIO REGIONAL COUNCIL

- 8 MARY ANN BUSHAK
- 8 RENATA JENKINS
- 8 MARY KMIOTEC
- 8 CHRISTINA PICHURKO

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

- 10 MARIYA KISIL
- 10 ANNA MURAVIOVA
- 10 OKSANA REDKO

Щиро вітаємо Нашу Дорогу довголітню членку

Лесю Яцкевич

з ювілейним днем 100-літніх уродин

21-го березня 2013 р.

Бажаємо кріпкого здоров'я і спокійних, соняшних днів
у майбутньому.

*З побажаннями пересилаємо 100 дол.
на пресовий фонд «Нашого життя».*

*Управа і членки
43-го Відділу СУА
ім. Олени Пчілки
у Філадельфії.*

Наша обкладинка

Наталка Сазонова – незалежна мисткиня, графічний дизайнер та ілюстратор. Родом з Києва, Наталка рано почала малювати, а у віці чотирьох років стала чи не наймолодшою ученицею Студії образотворчого мистецтва при Київському університеті будівництва та архітектури.

У ранньому віці мисткиня почала виставляти свої книжкові ілюстрації разом з дорослими. Переїхавши до США, Наталка вирішила втілити свою мету стати професійною художницею. Вона навчалася в Університеті штату Коннектикут, де отримала мистецький диплом з відзнакою. Працювала ілюстратором для різноманітних публікацій та брала участь в багатьох громадських мистецьких проєктах, в тому числі у знаменитих “Парадах корів” (експозиції на вулицях різних міст світу скульптур корів у натуральну величину, розмальованих мистцями – Ред.).

Картини Наталки Сазонової виставлялися в Музеї мистецтва та дизайну в Нью Йорку, в Музеї Алдріч, що в місті Ріджфілд, штат Коннектикут, в Галереї Гарбор Масачусетського університету (Бостон) та в Галереї Мережі “Кепітол Артс,” що в місті Бетезда, Меріленд.

Мисткиня працює в різних техніках та жанрах – від колажів до детально прописаних акварелей. Її роботи є і в приватних колекціях, і в інтер’єрі приміщень різних фірм та компаній (від Каліфорнії до Парижа). Улюбленими сюжетами Наталки є жіночі портрети та жанрові сценки з 20-их років ХХ сторіччя. Мисткиня також цікавиться історією моди, і цей інтерес втілюється у створенні оригінальних ілюстрацій родинних дерев, до всі члени родини одягнені відповідно до епохи, в якій вони жили.

Наталка вважає, що добрий митець чи ілюстратор має бути людиною з широким світоглядом, тому вона присвячує багато часу самоосвіті. Разом зі своїм чоловіком та сином мисткиня живе в містечку Джеймстаун, штат Роуд-Айленд.

Мистецькі роботи Наталки Сазонової можна переглянути на її вебсайті: <http://artns.us>.

Our Cover Artist

Natalka Sazonova is a freelance graphic designer, artist, and illustrator. Originally from Kyiv, Ukraine, Natalka began painting as a toddler. At the age of four, she became one of the youngest students ever to attend the Fine Arts Studio at the University of Engineering and Architecture in Kyiv.

Ms. Sazonova started exhibiting her book illustrations alongside adult artists at an early age, and was planning on becoming an artist for as long as she can remember. After immigrating to the United States at the age of sixteen, Natalka set off on a path to making her dream a reality. She graduated as an honor student from the University of Connecticut with a degree in Fine Arts. She started exhibiting her work professionally, as well as creating illustrations for various publications. Over the years, she has also participated in numerous public art events, with several world-famous Cow Parades among them.

Ms. Sazonova’s paintings have been exhibited in galleries throughout the United States, including the Museum of Art and Design (NY City), Aldrich Museum (Ridgefield, CT), Harbor Gallery at the University of Massachusetts (Boston, MA), and Capitol Arts Network Gallery (Bethesda, MD).

Natalka creates art in a variety of styles ranging from collages to highly detailed watercolors. Natalka's artwork can be seen in private collections, as well as commercial enterprises from California to Paris, France. Her favorite subjects are women's portraits and genre scenes from the Roaring Twenties. As an amateur fashion historian and a keen observer of human behavior, she also enjoys whimsical illustrations of family trees depicting each family member's particular interests while making sure that his or her attire corresponds to the time period in which they lived.

Ms. Sazonova believes that in order to be a good artist and illustrator, one needs to be a well-rounded person. Natalka spends a lot of time on self-education, and speaks four languages. In her free time she enjoys cooking, gardening, and exploring all that the world has to offer. She resides in Jamestown, RI, with her husband David and son Aidan.

Natalka Sazonova's art can be viewed at <http://artns.us>.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї роздільності (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя».

Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzynych@comcast.net).

Violence against women is not a topic openly or comfortably discussed in social circles. Yet it is a fact of life and it occurs in all countries and all strata of society, as was confirmed by the dozens of panel discussions during the 57th Session of the Commission on the Status of Women (CSW) at the United Nations, held on March 4th–15th. The UNWLA, as a member of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, participated in these sessions. (As a reminder, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations is a non-governmental organization in consultative status with the Economic and Social Council of the United Nations and with UNICEF.) Newly elected WFUWO President, Orysia Sushko, traveled from Toronto, Canada, to participate in these sessions and had the opportunity to interact with the leaders of other international non-governmental organizations. Please see the calendar of events below, with the description of those sessions which I attended. (Each representative of the WFUWO attended different sessions.)

March 3rd Meeting of the WFUWO delegation to look over the week's agenda together and review the logistics of attendance at available events during the first week of the CSW Session.

March 3rd The UNWLA hosted a reception at its Headquarters for representatives from the International Council of Women, the National Council of Women of the United States, and the World Federation of Ukrainian Women's Organizations. As ICW and NCW guests were welcomed and got acquainted with the UNWLA, twenty years of the WFUWO's status at the United Nations was celebrated, and those women who had contributed to its successes were singled out and thanked. The gathering was joined by NCW Ukraine President Liudmyla Yakovlieva, who presented the guests and UNWLA hosts with a Ukrainian torte.

March 5th *The Governance Report 2013* was presented by several international academic panelists, who addressed the topic of government systems and practices in interactive conversation with the delegates present. The questions discussed included the following: Has the interna-

tional community made progress in regulating the combating of poverty, financial markets, or the environment? Do local governments respond adequately? Do corporate leaders manage their businesses in responsible ways? Does civil society contribute to public problem-solving? One important conclusion drawn was that more often than not a country's goals of sovereignty (independence or the right to self-government without interference from outside) take priority over the cooperation of countries for the greater good (i.e. environment). By contrast, civil society's active involvement in policy-making produces more tangible results. Although this session did not have specific relevance to VAW (violence against women), it did address problems that are shared globally.

March 5th "Ending Violence against Women and Girls—Effective Practices" – International Federation of University Women (IFUW). IFUW is the leading girls' and women's global organization run by women, which advocates for women's rights, equality, and empowerment through access to quality education and training up to the highest levels. Education is the most crucial element in ending the cycle of violence based on the mission of the IFUW.

March 5th NGO (non-governmental organizations) Forum Reception was held at the Permanent Mission of Kazakhstan to the United Nations and was attended by WFUWO representatives.

March 6th Plan International "Because I Am a Girl" Campaign; "Girls Speak Out" – Plan International. Girls in the poorest regions of the world are among the most disadvantaged people on the planet. They are more likely to live in poverty, be denied access to education and medical care, and more likely to be malnourished—simply because they are girls. However, studies show that if you give a girl enough to eat, an education and a safe environment, she will work to raise the standard of living for herself, her family, and her community.

March 6th Ambassador to the United Nations, Yuriy Sergeyev, invited the WFUWO delegation, the leadership of Ukraine's National Council of Women, and representatives from Ukraine's NGOs attending the CSW Session for a meeting at the Permanent Mission of Ukraine to the United Nations. Attending this meeting were also Iryna Lutsenko, a member of Parliament of Ukraine's opposition party of Batkivshchyna and wife of imprisoned Yuriy Lutsenko, and Valerij Patskan, member of Parliament from the party of Udar.

From left: Liudmyla Yakovlieva, Iryna Lutsenko, Orysia Sushko, Marianna Zajac (03/06).

Mr. Patskan is President of the *Verkhovna Rada* Committee on Human Rights, National Minorities, and International Relations. Consul General of Ukraine in New York, Ihor Sybiga, and First Secretary of the Permanent Mission, Vitalij Kasap, also participated. First Secretary Kasap spoke about Ukraine's efforts to stop trafficking while Consul General Sybiga spoke about adoptions of Ukrainian children. Further discussion touched upon some of the ongoing issues in Ukraine (mainly women's issues) and on the cooperation and support of the diaspora in moving human rights issues forward in Ukraine.

March 8th "A Global Outcry: It Should Not Hurt To Be a Girl" – the National Council of Women of the United States and the International Council of Women. President of the NCW of Ukraine, Liudmyla Yakovlieva, and her translator Anna Kalmatskaya, Chairman of the Women's Federation for World Peace—Ukraine, participated in this parallel event of the CSW Session. Together they summarized the status of VAW and the equality of women in Ukraine. (Please see Mrs. Yakovlieva's presentation on p. 9 in this issue.)

March 8th "When Will Violence Against Women and Girls End?" – World Federation of Ukrainian Women's Organizations. Dr. Martha Kichorowsky-Kebalo presented *Mobilizing Outrage: Joining Forces to Combat Gender Violence in Ukraine*, which was followed by a lively discussion with audience participation. While Ukraine has complied with the international prevention of violence against women initiatives, it still falls far short of adequate implementation of its own laws. Currently, violence against women is framed and treated in Ukraine primarily as "nasyl'stvo v sim'ji" (domestic violence) which, while effective in its own right, fails to take into account the full

Dr. Martha Kichorowsky-Kebalo presenting at WFUWO CSW parallel event.

range of public violence, media violence (demeaning of women in the press and public statements), and structural violence (the non-enforcement of laws and the failure to prosecute illegal practices that overtly harm women), to which women are subjected. The women's organizations and feminist activists of Ukraine are appealing for support, and we are gaining experience in working with them. Dr. Valentyna Bondarovska, Executive Director of the ROZRADA Humanitarian NGO in Ukraine (www.rozrada.kiev.ua), offered her commentary as well. (Please see the article by Dr. Bondarovska on p. 20.)

March 8th Reception at the Permanent Mission of Romania to the United Nations was held for the ICW and the NCW-USA to celebrate the 125th anniversary of the ICW. It was attended by WFUWO representatives.

One of the basic draft Conclusions of the 57th CSW Session (#6 of 14) states that the "Commission recognizes that violence against women and girls occurs in all countries, contexts and settings and is one of the most pervasive violations of human rights. Violence against women and girls is a manifestation of the historically unequal power relations between men and women and systemic gender-based discrimination." The basic conclusions also contain an assessment of progress as well as challenges, and include concrete recommendations for action by governments, intergovernmental bodies, and other institutions as well as civil society.

It is very sobering to come to the realization that violence against women is still a very real problem in this modern world of 2013. We would all agree that this is an uncomfortable topic, but in my opinion, the UNWLA, as a women's organization and a defender of human rights, should not shy away from addressing it openly.

Історія однієї фотографії

Рим, 1978 рік. Професори, Сестри-Катехитки та студенти (з цілого світу) Українського Католицького Університету на чолі з Верховним Архієпископом Кир Йосифом.

В першому ряду сидять (зліва направо): о. Петро Стецюк, Леонід Рудницький, Радослав Жук, о. д-р Олександр Баран, проф. Петро Зелений, Василь Лев, Владика Михайло Гринцишин, Блаженніший Кир Йосиф, о. Іван Хома, Богдан Лончина, Іван Рудницький, Константин Біда, Мирослав Зелик, Ігор Соневицький, о. Хміль, о. Іван Дацько.

Блаженніший зорганізував і заснував Український Католицький Університет св. Климентія Папи в Римі в скорому часі по приїзді до Риму з Советського Союзу в 1963 році.

Знімка зроблена на малій площі Мадонни в центрі старого Риму (кілька хвилин ходу від Колізею) по-сусідству з Форумом Романум і Палатинум перед старовинною українською католицькою церквою святих Сергія і Вакха та Жировицької Богоматері.

Цю церкву придбав і відновив Блаженніший Йосиф Сліпий. Чудотворну ікону Жировицької Богоматері майстри вигребли з-під товстого шару тинку в 1718 році. Чи не було це чудотворне збереження чудотворної ікони? Неможливо не змінити жаль на радість, не усвідомити собі, що наш цінний історичний пам'ятник в Римі після наполегливих заходів і торгів з попередніми власниками знову в українських руках!

Церква святих Сергія і Вакха є барокового стилю з впливом рококо. Збереглися тут два великі й дуже цінні образи італійської школи, правдоподібно 17-го століття.

Ірена Гомотюк-Зелик, членка 64-го Відділу СУА.

УВАГА! НОВА РУБРИКА

В березньому числі «Нашого життя» з'явилася перша стаття в новій рубриці нашого журналу «Історія однієї фотографії». Запрошуємо наших читачів долучитися до збереження та популяризації історії української культури в такій формі і надсилати до редакції цікаві давні світлини з розповіддю про те, хто на них зображений. Найцікавіші світлини буде надруковано в новій рубриці в майбутніх числах журналу.

Редакція

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В РИМІ

Спомин

У зв'язку з 120-літнім ювілеєм Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого маю намір поділитися певними спостереженнями під час мого останнього перебування в Римі (1978 рік). Мої спостереження стосуються стану розвитку нашого релігійно-громадського осередку в Римі, заініційованого Верховним Архиєпископом Кир Йосифом.

До релігійно-громадського українсько-го осередку в Римі відноситься старовинна українська католицька церква святих Сергія і Вакха та Жировицької Богоматері, а також п'яти поверховий будинок з галицьким гербом, який розташований поруч цієї церкви. В будинку знаходиться гостинниця, музей, парафія, дім Верховного Архиєпископа і гостинна єпископів.

Гарячі промені італійського сонця відбиваються у монотонній фонтанні напроти церкви, а, перстувивши поріг, вас вітає Пресвята Богородиця – чудова статуя з каррарського мармуру. Увійшовши в гостинницю, відчувається приємна прохолода. Тут знаходиться найкраще погруддя Папи Павла VI. Чи можна переступити поріг цього українського дому, щоб не застановитися над тим, скільки наших історичних постатей пройшло тут за останні 350 років. Мимоволі приходить думка: українці були тут, шукали духовних зв'язків для України колись і є тут сьогодні.

На першому поверсі парафіяльного дому знаходиться простора зала-приймна, їдальня і кухня. Наступні два поверхи займають кімнати-гостинниці Сестер Катехиток св. Анни з Бразилії і мала каплиця, колись кімната Митрополита Кир Андрея Шептицького. На двох останніх поверхах розміщено Український музей. Музей почав функціонувати з 1966 року і налічує понад 2000 експонатів. А з 1971 року в 50-ти кімнатах розміщено музей мистецтва Українського Католицького Університету.

Над широкими сходами між четвертим і п'ятим поверхами, де знаходиться музей, висить велика картина невідомого мистця 17-го або 18-го віку, що зображає сцену мертвого Христа на руках Його послідовників в оточенні зболілих і стривожених християн, які немов питають мертвого Спасителя: «Господи, невже усе скінчилося?»

Тут і добра нагода до аналогічної медитації над положенням нашої Української

Ірена Гомоток-Зелик (асистентка мистця Михайла Мороза) підготовляє Блаженнішого Кир Йосифа до позування для праці над портретом.

Церкви в Україні й на чужині. Образ вимагає дбайливої і фахової реставрації, а за словами одного з чільних мистців, може сміливо стати цінним експонатом в будь-якому славному музеї.

П'ятдесят більших і менших заль музею виповнені експонатами – дарами, що їх присилають благородні люди з усіх кінців світу. Папа Павло VI подарував до музею туніку, в якій був одягнений під час посвячення храму св. Софії в Римі, а кардинал Чіконіані подарував цінні хрести та інші дари. Є в музею фотографія Папи Павла XXIII з автографом і текстом: «Щаслива година, коли Христос кличе нас від сліз до радості», а також дари інших римських архиєреїв. В першій кімнаті зберігаються пам'ятки Верховного Архиєпископа Кир Йосифа з часу відвідин місць українського поселення в діяспорі, ключі до поодиноких міст, даровані їх посадниками, почесні грамоти, світлини з церковних Богослужень, зустрічі з вірними і речі скромнішої матеріальної вартості, які пригадують нам важке минуле нашого українського Первоієрарха.

Цікаву збірку становлять старі антимінси з підписами українських єпископів і Митрополита Кир Андрея, єпископські ризи з

київської Софії, катедри св. Юра у Львові, безліч інших предметів – пам'яток наших галицьких єпископів і священників. Зберігаються тут плащаниці, врятовані в часи ворожого руйнування наших церков. Великою цінністю є гарна велика збірка старовинних металевих хрестів та ікон нашого обряду поряд з іконами грецького походження.

У великій мірі сучасні українські мистці жертвенно спричинилися до збагачення музею своїми картинами, графікою і скульптурою. Того літа прибув до Риму мистець Михайло Мороз, колишній портретист Митрополита Андрея Шептицького, який виготовив два портрети Блаженнішого Йосифа Сліпого і здепонував їх в музею.

В залі скульптур зберігаються портрети і погруддя Папи Івана XXIII, Папи Павла VI та Верховного Архієпископа Йосифа, роботи наших скульпторів Крука і Молодожанина, а також скульптурний портрет Тараса Шевченка роботи Молодожанина і плоскорізьба у виконанні Мухина. Між експонатами окрема увага присвячена українському народному мистецтву у формі вишивок і писанок з різними регіональними мотивами, гуцульська ноша,

килими, кераміка і різьба.

Велика заслуга в упорядкуванні значної частини експонатів належить пані Софії Янів і мистцю Святославу Гординському, які дали початок і уможливили дальшу працю в упорядкуванні музейних матеріалів. Працю пані Янів продовжували проф. Богдан Боцюрків, мистець Юрій Гура з дружиною, пані М. Гузар-Дубляниця, Ольга Федак, Стефанія Пушкар, Марія Мазур, Ірина Павликовська, архітект Філінський з дружиною і студент Андрій Мадай. До Риму далі прибувають нові експонати, які вимагають клясифікації, каталогування і приміщення у відповідних кімнатах та дальшої праці і нових матеріальних фондів. Найголовніше вже зроблено і в найславнішому місті музеїв світу – Римі створено наш український музей мистців. Дальший його ріст залежить від нас самих, нашої любови до власної спадщини і розуміння її вартости для майбутніх поколінь.

Дякуймо Всевишньому, що є між нами люди, які дбають про збереження наших духовних скарбів, як доказів культури українського народу.

Ірена Гомотюк-Зелик

ПРИТЧА ПРО ДВІ РОДИНИ

В багатоповерховому будинку на одному поверсі мешкали дві молоді пари. Назвемо першу пару Юрком і Ганною, а другу – Андрієм і Марією. Сусіди першій парі часто робили зауваження за голосні сварки, грюкання дверима в вечірній час у будні та цілоденні суперечки у святкові дні. При цьому ставили їм у приклад другу пару, в помешканні яких завжди панували спокій і злагода.

Якось ввечері Юрко, щоб зупинити сварку з дружиною своєю «перемогою» – останнім словом, грюкнув дверима і вийшов у спільний коридор. Побачив, що двері до сусідів були привідчинені, то нишком підбрався до їх помешкання. Цікавило його, що сприяє такій згоді у цій родині. В кімнаті стиха линула музика з телевізора, Марійка робила порядок в домі, а Андрій прасував білизну.

Раптом почувся з кухні свист закипілої води в чайнику. Марійка поставила вазу, яку витирала вологою шматинною на край стола, і вибіла з кімнати. До свисту чайника додався дзвінок телефону. Андрій відложив праску і метнувся до стола.

– Тр-р-а-ах! – бомбою розірвалася кришталева ваза, яку, нехотячи, звалив зі столу Андрій.

– Ось ти, йолопе, зараз дістанеш по самі вуха, – злорадісно пробурмотів собі під ніс Юрко, т – добре, що двері відкриті, хай всі почують вашу хвалену «святість».

До кімнати вбігла Марійка і Андрій, збираючи навколішках осколки, з жалем промовив:

– Вибач мені, серденько, це я винен. Все це через мою незграбність...

– Та ні, коханий, це я винна, бо в поспіху залишила вазу на краєчку стола, – відповіла лагідним голосом Марійка і присіла допомагати чоловікові.

Зайшов Юрко до свого дому, тихо причинивши двері, і з порога промовив:

– Тепер я знаю, чому наші сусіди не сваряться між собою, так як ми. Сказати тобі? Тому, що кожен з них за якийсь негаразд бере вину на себе, а ми протягом доби можемо одне одному доказувати криком свою правоту.

Подав Дмитер Слутий.

COMBATING VIOLENCE AGAINST WOMEN IN UKRAINE

by Valentyna Bondarovska

Dr. Valentyna Bondarovska is the Director of the International Humanitarian Center “ROZRADA” in Kyiv, Ukraine (rozrada@i.ua), Vice-President of the Ukrainian Association of Professional Psychologists, and the Ukrainian Parliament Expert on issues of gender equality and the prevention of violence against women.

Since the early years of Ukraine's independence, activists in the civil society, especially women activists within the movement for gender equality, have been raising the issue of gender-based violence against women in the mass media. With the help of many international funds such as Winrock International, the United Nations Development Fund for Women (UNIFEM), Global Fund for Women, the United Nations Children's Fund, and the Swedish International Development Cooperation Agency (SIDA), Ukrainian non-governmental organizations have implemented important projects on violence against women. The objectives of these projects were to spread information about domestic violence as well as violence against women and girls in Ukrainian society, and to share the experience of violence prevention from different countries.

Gradually, under the pressure of Ukraine's women's movement and a number of NGOs, the Ukrainian government took some important steps in this sphere. In 2001, *Verkhovna Rada* of Ukraine passed the bill “On the Prevention of Violence in the Family”, followed in 2006 by the bill “On Equal Rights and Opportunities for Women and Men.” All together, there are about 45 state laws aimed at preventing domestic violence and protecting the rights of victims of violence.

Over 100, 000 cases of violence are registered in Ukraine each year, with 90 percent of them being cases of violence against women. Unstable economy, rampant alcoholism and drug use, gender inequality, and general acceptance of violence in families are among the most important causes of this phenomenon. Disadvantaged women and girls (especially those who are HIV-positive or live on the streets) are especially vulnerable to violence.

Between 2006 and 2008, with the financial support of UNIFEM, the International Humanitarian Center “ROZRADA” implemented the project “NO to Violence! Let's Transform Ukraine into a Territory Free of Domestic Violence.” As part of this project, 80 trainers and 60 practical psychologists were equipped to work with women who have suffered from violence in four regions of Ukraine (Zhytomyr, Kyiv, Poltava, and Vinnytsia). The Center also developed and published new

methods of detecting victims of violence and guidelines for giving psychological help to women victims of violence and children who have suffered from abuse. For each pilot region, the Center published an information guide to receiving healthcare as well as help and support from social services, law enforcement and the NGOs that work with victims of violence. We also wrote a series of practical booklets to be distributed to women: *Don't Be a Victim, Community against Violence, To Prevent and to Stop*, and others.

In 2010-2012, the United Nations Development Programme in partnership with SIDA sponsored a project called “Stop Violence!” It assessed the scope of violence against women in Ukraine with the help of sociological and psychological research. Crucially, it also provided hundreds of training sessions for law enforcement officers who work directly with victims of violence. Another aspect of this project was the development and publication of a textbook for secondary schools on gender equality and prevention of violence against women and girls.

Since 2011, the Ministry of Social Policy of Ukraine and the International Charitable Fund “Ukrainian Foundation for Public Health” have been piloting in Kyiv an intersectoral model to address violence against women (VAW)—as part of a project supported by the United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women (UN Women). Within the pilot phase of this project, a system of identification, referral, and provision of services to women who survived violence was implemented in Kyiv; an empowering training program for survivors of VAW and a behavior change program for VAW perpetrators and potential perpetrators were developed; and an innovative training program for representatives of state social services, law enforcement, healthcare, and service providers from NGOs was designed and implemented. The project also included a large-scale public awareness campaign.

For the first time in Ukraine, this project targets women from vulnerable social groups and addresses the twin pandemic of violence against women and HIV/AIDS through combined activities aimed at preventing VAW, HIV/AIDS, and risky behaviors.

After piloting in Kyiv, this model will be put into operation in three additional regions of Ukraine. Based on the pilot, a draft of the regulatory document has been developed. This document details the procedures for identifying cases of VAW, as well as for providing services and intersectoral referral of VAW survivors (including those who have limited access to the state-sponsored services, such as HIV-positive and street-involved women and girls). There are plans underway to have this document approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine for implementation at the national level.

The "ROZRADA" team participates in the implementation of this project. Our Center has developed three textbooks for professionals who work directly with women victims of violence as well as with the perpetrators.

The progress made thus far in the area of combating VAW in Ukraine can be summarized as follows:

1. There is a general recognition in Ukrainian society that violence against women is bad, and many people are aware that there are laws which protect the rights of victims of violence.
2. There exist social service centers for families, children, and youth in each district of every region of Ukraine. There are professionals in these centers equipped to help and defend the rights of those who have suffered from violence.
3. There is a system of reciprocal actions in place for all participants in the process of preventing and overcoming domestic violence in Ukraine, such as social services, healthcare providers, law enforcement, etc.
4. There exist shelters for women who have suffered from violence in some regions of the country.
5. There is a legal provision for correction programs for perpetrators. Some correction programs have been developed and are used in some regions of Ukraine.

At the same time, many problems are yet to be solved:

1. Violence against women and domestic violence are not yet crimes in Ukraine.
2. A victim of violence must defend her rights in the context of private rights.
3. Judges and attorneys are not yet sufficiently educated about domestic violence and women's rights, and do not pay enough attention to these issues.
4. Many victims are not even aware of the fact that they can have safety and protection of their rights.
5. It is essential to establish an ongoing system of education, supervision and support of all participants of reciprocal actions in each region of Ukraine.
6. There is a great problem with helping victims of rape. Victims of rape in Ukraine almost never ask for help as they do not believe that anyone wants to help them.
7. Psychological services must be regulated by law. It is necessary to establish all procedures for psychological help and educate practical psychologists.
8. Ukraine needs a large-scale ongoing information campaign about VAW on the national and regional levels.

WISE WOMEN'S WORDS

We must not, in trying to think about how we can make a big difference, ignore the small daily difference we can make which, over time, adds up to big differences that we often cannot foresee. - *Marian Wright Edelman*

In politics if you want anything said, ask a man. If you want anything done, ask a woman. - *Margaret Thatcher*

Whatever women do they must do twice as well as men to be thought half as good. Luckily, this is not difficult. - *Charlotte Whitton*

A man's got to do what a man's got to do. A woman must do what he can't. - *Rhonda Hansome*

I declare to you that woman must not depend upon the protection of man, but must be taught to protect herself, and there I take my stand. - *Susan B. Anthony*

Courage is like a muscle. We strengthen it by use. - *Ruth Gordon*

Любомира Гайовська-Бойко

*«Немов сльози-самоцвіти
Ніжно по лиці
Пливуть спогади з вітцівських
Днів...»*

Цей уривок з вірша Любомири Гайовської-Бойко «Перлини» можна сприйняти як епіграф до її творчості, яка визріла на папері у її оповіданнях, есеях, етюдах, спогадах, віршах. Так, саме «пронизуюча ностальгія, – як висловився про творчість пані Любомири Роман Коритко, член Національної спілки письменників України, – відчуття, яке читачеві в Україні відразу збагнути неможливо: у ньому тісно переплелися радість і сум, втіха і нудьга, мрії і біль...».

Народилася Любомира Гайовська-Бойко 15 липня 1932 р. в Коломиї, Західна Україна в учительській сім'ї. Навчалася у школі села Сапогів і в Тернополі, де склала вступний іспит до гімназії. Але наближення советсько-німецького фронту змусило її батька, свідомого українського патріота, виїхати з родиною на Лемківщину. З того часу фактично розпочалося еміграційне життя родини Гайовських. Фронт посувався все ближче, і вони вирішили податись далі на Захід. Кінець війни застав їх в тирольському селі Іттер, в Австрії. У місті Інсбрук діяла гімназія під протекторатом організації св. Андрея з правом навчання української мови. Тут Любомира закінчила сьому класу, а матуру здала в Ляндецькій таборовій гімназії екстерном. Відтак поступила на фармацевтичні студії до університету в Інсбруку, та вже через рік, у 1950 році родина Гайовських виїхала до Америки.

І тут почалися нові митарства. Батько не мав праці, мати хворіла, тож Любомира переживала важкі побутові труднощі. Але в 1954 році вона знайшла свою другу половину – одружилася з Орестом Бойком, також сином колишніх вчителів зі села Підгайчики, що на Львівщині. Молоде подружжя було щасливим. У 1955 році народилася доня Мартуся, а ще через чотири роки – Лідуня... Поволі виростили діти, одружилися, з'явився внук Роман, батьки спочили на чужині вічним сном.

Пані Любомира вступила до Союзу Українок Америки, активно включилася до працюючого 86-го Відділу СУА в Нью-Йорку, де упродовж років виконувала обов'язки пресової референтки та протоколярної секретарки. Життя продовжується, але... її душу постійно гризе туга за рідним краєм, за Україною. Тому й взялася за перо, пише короткі прозові твори та вірші, в яких виливає всю свою журбу, печаль і тугу за навіки покинутою Україною... Звичайно, Любомира Гайовська-Бойко не є професійною поетесою та письменницею, але щирість, вміння втілити у своїх творах те, що пульсує у самому серці, образність мови, психологізм не можуть не зачарувати читача.

У 2008 році у Львівському видавництві «Ліга-Прес» побачила світ збірка віршів, оповідань, есеїв, етюдів та спогадів Любомири Гайовської-Бойко під назвою «Моя пекуча ностальгія». Свою книжку авторка присвячує пам'яті батьків – Ольги (з Маличів) і Антона Гайовських, які зуміли, як висловлюється п. Любомира, «передати та зацепити в мені, ще малолітній, велику любов і пошану до прекрасної та не з нашої волі залишеної рідної землі – України». Всі прозові твори авторки мають під собою документальне тло. І свята батьківська патріотична заповідь, що кожен українець чи українка, незважаючи на те, де проживає – на рідній землі чи на чужині – перш за все мусить мати незрадливу любов до своєї нації, до своєї Батьківщини України, де проросло її родове коріння і розгалужилося могутнім деревом ноціональної свідомості, без якої неможливо стати патріотом України. То ж не дивно, що без ностальгічних переживань не може існувати жоден справжній український патріот поза межами України.

Любомира Гайовська-Бойко надіється, що її «скромні розповіді дадуть змогу молодому поколінню краще зрозуміти пройдений нами шлях тодішньої історії».

Пропонуємо читачам кілька творів Любомири Гайовської-Бойко.

Мамі

Згадався знову, наче давній сон,
Наш дім, любов'ю та теплом сповитий,
Який завжди, най навіть завірюха за вікном,
Шовками встелений вишневих квітів.

Мої гадки – розвіяні, зотлілі,
Немов хмарки – попутниці вітрів.
Усе минуло, як той вельон білий...
Лиш завше гріє ніжність матерів.

Та ніжність пестила і мужности учила,
Різьбила мою сталість в путь життя,
До негараздів всіх примножувала сили,
Які з матусиною поміччу здолала я.

Стократ вклоняюся тобі, Матуню любя,
Складаю сніп вже пройдених шляхів,
Чому мене ніхто нігде не згубив?
Бо берегли Твої поради, молитви та спів...

Пташина вірність

Етюд

Коли впораюсь з щоденними обов'язками, сідаю в своє вигідне крісло біля вікна, читаю або спостерігаю за таким цікавим і різноманітним пташиним світом в нашому городі. Тут є на що не тільки дивитися, але й подивляти. Як тільки змінюється їхнє життя із змінами пори року! До пташиної їдунки, котру моя «друга половина» дбайливо наповнює, щоденно злітаються горобчики, синички, скреготливі сойки, кардинали, голуби-горлиці, а влітку до квітів – малесенькі колібрі та різні «незнайомці». Часом навідується і хижий яструб, чатуючи на жертву. Для нього маю довжелезну мітлу для захисту пташок.

Як часто буває в нашій «другій юності», очі від довгого напруження починають пекти, сльозитися, то змушена відкласти цікаву книжку і, нарікаючи на «золоті» роки, закриваю їх, щоб відпочити. Буває, що і задрімаю.

Одного дня з солодкої дримоти будить мене панічний скрегіт сойки. Розплющую очі і

не можу повірити тому, що діється в городі, де йде двобій частого гостя нашого городу голуба і kota-волоцюги, що великою лапою притиснув вже мертву горличку, яку я називала Дрібушкою. Другою лапою кіт, що безцеремонно збирався пообідати пташкою, відбивається від бідолашного оборонця своєї супруги, який підлітає раз-у-раз і атакує дзьобиком котячу голову.

Думала вибігти, та що вже тут зможу допомогти? Бачу, хоробра пташина сама героїєськи відплачується за кривду. Котяра, діставши порядну дозу ударів дзьобиком, рятуючи закривавлену голову від них та від нестерпного крику сойки, вхопив зубами Дрібушку і дременував через високий пліт в сусідській густі кущі порічок.

Голуб наче заспокоївся, всівшись на низьку гілку нашої сосни. Сидів, ніби завмер. А я з ним. Раптом зіскочив на землю, на місце бою і смерті Дрібушки, і почав щось шукати. Присідав та тулив голівку до землі, схопив досить велику пір'їну своєї пари. Хвилину затримався без жодного руху, ніби щось роздумуючи. Враз підлетів досить високо, як для горлиці та, набравши швидкості, з повного розгону спрямував своє тіло на сосну. Вдарився в грубий стовбур деревини і виглядало, що приголомшився. Я думала, що втомилася пташка і не потрапила на гілку. Та ж ні, бідолашна пташина повторила свій шалений лет і мертвою впала на землю, міцно тримаючи в дзьобику пір'їну.

Я дивилася на цю дивну сцену, як на фільмову вигадку-фантазію. За той короткий час я була свідком як трагедії, так і чогось дуже дивного і зворушливого, нерівного двою, любови, посвяти.

Промайнула думка, як мало ми знаємо про наш загадковий світ, про його мешканців.

А незвичайний птах-герой із пір'ячком своєї коханої заснув спокійним сном поміж корінням нашої шумливої сосни та щебетом пташні.

ATTENTION READERS

We invite you to contribute to our new ongoing column, "The Story behind One Photograph," by sending in interesting old photos, pertinent to Ukrainian history and culture—with a description of who or what is pictured in them. The best photos will be featured in the new column in the future issues of *Our Life*.

Перепрошуємо!

У березневому числі №3 за 2013 рік на ст. 6 у назві статті допущена помилка. Замість Вайт Рідж повинно бути Віт Рідж. Автором статті не є Ігор Фіглюс, а Олена Стельмах.

Редакція.

Нам пишуть...

До редакції журналу «Наше життя»

Хвальна редакціє!

У залученні посилаю лист, який ми отримали, а саме, 81-ий Відділ СУА ім. Олени Степанів, від брата Михайлинина з сиротинця в Бережанах на Тернопільщині.

Ми думаємо, що Миколі (Никові) Кушнірові, який забезпечив нас одягом для дітей сиротинця, належиться велика подяка. Ми цей одяг відіслали до сиротинця в Бережанах і хотіли би, щоби в українській пресі, як знак вдячності до Миколи і заохочення інших молодих людей, з'явилося повідомлення про цю добру справу для українських сиріт на Тернопільщині. Одяг був призначений тільки для сиротинців з умовою, що його не будуть продавати, а вживатимуть тільки для дітей.

Висилаємо Вам фотографії, які прислано з сиротинця, на яких діти одягнені в обнови з Детройту.

З повагою і вдячністю,

від імені 81-го Відділу СУА
Олена Папіж.

Щиро дякуємо за Вашу доброту

Дорогий пане Микола Кушнір! Хочемо від усього серця щиро подякувати Вам за Вашу допомогу одягом-уніформами для наших вихованців, дітей-сиріт з особливими потребами.

Союз Українок Америки, а саме пані Олена Кульчицька Папіж та пані Леся Фльорчук вислали нам ці посилки з Вашими гарними подарунками, які ми вже отримали. Частину речей ми подарували нашим дітям (додаю світлини), а решту одягу ми подаруємо до Бережанської школи-інтернату, де вчать і виховуються діти-сироти з особливими потребами. В даний час я маю простуду, тому зможу туди поїхати трошки пізніше. Хочу Вас запевнити, що Вашу допомогу ми подаруємо за призначенням, для дітей-сиріт, і вишлемо Вам фотографії.

Наші вихованці, які вже отримали уніформу, дуже радіють і складають свої ручки до молитви за Вас, дорогий пане Микола Кушнір. Сердечно дякуємо Вам за таку велику турботу про українських дітей-сиріт, за Вашу доброту і милосердя. Також рівночасно я висилаю подяку для Вас летунською поштою на адресу Вашої мами. Ми дуже вдячні Вам, пане Микола, також дякуємо Вашій мамі Уляні Кушнір, Союзу Українок Америки..., а також Вашим співробітникам... Це є велика і цінна допомога для наших дітей.

Нехай Господь Бог благословить Вас, дорогий п. Кушнір, щоб Ви були здорові і щасливі, щоб мали великі успіхи у Вашій благородній праці! Нехай Матінка Божа ласкаво опікується Вами і захищає Вас Своїм материнським Покровом на Многії Літа!

З повагою – опікун дітей Михайло Михайлинин.

Діти-сироти з Бережан в обновах з Америки.

BOOK REVIEW: *The Cossack Myth*

Serhii Plokhy, *The Cossack Myth: History and Nationhood in the Age of Empires*. Cambridge University Press. 2012.

Serhii Plokhy, the Mykhailo Hrushevsky Professor of Ukrainian History at Harvard University, did it again. The last among his other scholarly publications was a fascinating and highly acclaimed new analysis of the Yalta Conference (2010).

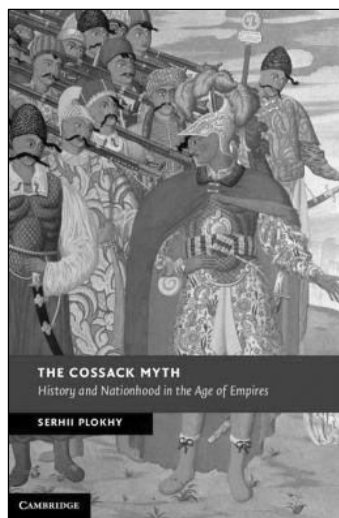
This work offers tremendous insight into the formation of the modern Ukrainian national identity which occurred within the Russian Empire (the 2nd half of the 17th, the 18th and the 19th centuries). The “hero”, so to speak, of this 402-page long story is the book entitled *The History of Rus'*, attributed to an 18th century Archbishop Heorhii Konysky. Its manuscript was first discovered in 1818, found in the library of the Bezborodko family, one of the Chernihiv province Cossack nobility families.

It soon became obvious that the real author of *The History of Rus'* was definitely not H. Konysky. Then who was it and why was the real author anonymous? And why did this book warrant so much research and disputes among several generations of Ukrainian historians?

According to Ivan Drach, who translated *The History* into Ukrainian for a new edition (published in 1991 in an astonishingly high print run), “*The History of Rus'* is the first stage of the rocket that launched you and me into the cosmic immensity of the history of nations and states.” In 1894 Mykhailo Drahomanov declared: “*The History of Rus'* must be recognized as the first manifestation of Ukrainian political liberalism... and the author was a great political patriot of his “Little Russian” fatherland.” Obviously, at that time Ukraine was officially “Little Russia” and the official language was Russian.

In his *History of Rus'*, while discussing the affinity of “Great” and “Little” Russians, the anonymous author argued that “...primacy in that relationship belonged to his compatriots, who happened to be direct descendants not only of heroic Cossacks but also of the glorious princes of Kyiv. As such they were not merely equal to Great Russians but superior to them.”

Dr. Plokhy’s work summarizes the life experiences, ideas and aspirations of the leading Cossack elite families of the era. His heavy labor

of scrupulous research (which took a quarter of a century), going *ad fontes* on every single name (and there are hundreds), is miraculously light-weight reading. It is written in the guise of a detective story, which makes it easy to digest the massive wealth of information and prods the reader to keep turning pages not merely due to interesting places, people, and

situations, but also because one is compelled to discover “whodunit.” And that is the unique talent of Professor Plokhy—to make a scholarly historical treatise accessible to the average reader.

One of the amazing aspects of that period, at least for me, was the *scale* of the integration of Ukrainian Cossack elites into the governing machine of imperial administration, after the abolition of the Hetmanate in 1764. People like Teofan Prokopovych and Oleksandr Bezborodko were involved in it, as well as thousands of Ukrainian intellectuals, bureaucrats and medical doctors, who at one point made up more than two-thirds of all the empire’s physicians. To give just one example, Oleksandr Bezborodko, son of one of the highest officials in the Hetmanate, born in the Chernihiv province, served as top diplomat in the court of the Russian Empire for 24 years and earned the title of ‘prince’. He was “the principal architect of Russian foreign policy,” but he strongly favored and defended Cossack families, granting them nobility status, and supported the restoration of Cossack military formations after the liquidation of the Hetmanate. He remained a patriot of his homeland till the end. The Mykleshetskys, Shyrais, Poletykas, Rozumovskys and numerous others who represented the Cossack nobility clans were also involved in the workings of the empire.

There were different interpretations of *The History of Rus'*. Taras Shevchenko, for instance, clearly understood it as a quest for Ukrainian national liberation from Russia, which inspired thousands to fight for the freedom of their country.

In the words of a University of Cambridge reviewer: “...significant scholarship is rarely so engaging.”

Nadia Deychakiwsky

HELPING YOUR CHILD SUCCEED IN SCHOOL – Part 2

by Irene Sawchyn, Ph.D.

Consider this situation: your child has been complaining about her teacher for a while. You had hoped that the situation would resolve itself, but you see that your child is frustrated, and so are you— what should you do?

Knowing when to intervene, and when not to, is one of those thorny dilemmas of parenting. Parents do not get an instruction manual on how to navigate the education process, and the rules that were commonly accepted by our parents' generation do not seem to apply. When I entered teaching as a second career, I was taken aback at how poorly—as a parent—I had understood the parent-teacher-student relationship, and how much my perspective changed once I became a teacher. The following guidelines are based on numerous discussions with teacher-colleagues and my own experiences (and mistakes!) as a parent and a high school/college educator. Although the suggestions are not meant to apply to all situations, these basic strategies may offer support for both parents and students.

It may be useful to first ask, what are the attributes of a successful education? Much has been written recently about the importance of developing *resilience*—the ability to adapt and thrive in the face of adversity and challenge—and that this quality is a stronger predictor of success in college than self-esteem.

Another facet to consider is that children naturally want to please their parents. When a child shows poor performance in school, the child may become defensive or fearful and blame the teacher. This is normal! Children may give plausible-sounding explanations that reflect the child's perspective, but which may be only partially factual when viewed by an adult. For example, the child may say that the teacher “goes too fast,” while the teacher would reply that the student did not do the required reading.

These situations become complicated if parents take the child's views at face value, rather than see that the child may be floundering and needs help. I know I made this mistake more than once before I sat “on the other side of the desk”! It is often easier for a parent to blame the teacher than to help change a student's unproductive habits.

So what should a parent and student do when there are issues with a teacher? The primary goal should always be to get the student back on a

productive learning track—with the teacher as a partner. It is amazing how improving grades can reduce complaints! A first step would be to have your child communicate with the teacher directly, as soon as problems arise. This places the primary responsibility on the student, and very importantly, signals to the child that the parent has confidence in her child to deal with adults. If necessary, parents can help a student prepare specific questions before meeting the teacher, such as how to do a problem, or how to study for a test. After the meeting, it is very useful for the student to write a thank-you email that summarizes what was said. Teachers really appreciate thank-yous! This also helps a teacher remember what took place—no small feat when facing more than 100 students a day. Parents can help by monitoring that the student has benefited from the meeting, and seeing if additional meetings would be beneficial.

Although some students may be uncomfortable taking this initiative, remember that in college a professor by law (!) cannot discuss a student's academic standing with a parent, and a student has to take care of her own issues.

At the same time, measures can be taken at home to strengthen organization and time-management skills, which are frequently the cause of poor performance. A parent can help the student organize notes and handouts. A kitchen calendar with assignment due dates can help avoid conflicts with other commitments. The student can work with a study buddy who “gets it.” The Internet has excellent video lectures, especially for math and science. All this takes time—perhaps extra-curricular commitments need to be reduced.

What if the student has met more than once with the teacher and grades have not improved? It may be appropriate at that point for a parent to meet with the teacher, preferably with the student present. The teacher should be approached as a team player and never as an adversary or subordinate. This conversation will be most productive if the key question throughout is, “What can we do to help this student do better going forward?” The goal would be to develop specific actions that a student can take to improve her performance. Taking notes helps some parents check if their questions are being answered. The teacher should offer concrete suggestions for

improvement, which would become an action list. As always, it is constructive to summarize in a thank-you email, follow up, persist, and stay involved.

There are some “don’ts” that can detract from moving forward. Conversations with “My child says you said...” may put the teacher on the defensive, and s/he may focus on why your child is mistaken instead of an action plan. It often isn’t useful to bring up other children’s grades or what they say, as a teacher should not discuss other children. Unless there is an obvious grading error, it may be more productive to focus on improving grades in the future rather than insisting on a grade change on a previous assessment. The former implies a confidence in the student’s ability

to improve; the latter may suggest to the student that they need or can rely on a parent’s intervention to get better grades.

If these steps don’t help, a parent can escalate the matter to higher administrators. This can be done, but with caution, as this may cause an irreversible rift with the teacher for the rest of the year. It is almost expected that sometime in a student’s academic career she will encounter a teacher or a subject that does not match a student’s skills or needs. Perhaps the most valuable lesson for a child would be to acquire resilience by learning how to navigate through these challenges successfully, with parents’ support and encouragement.

Ukrainian National Women’s League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

В ПАМ’ЯТЬ

У пам’ять моєї найдорожчої та незабутньої матері **бл. п. Анастасії Мисишин**, довголітньої членки СУА та хрещеної матері **бл. п. Ярослави Оренчук**, пересилаю тисячу доларів на продовження стипендій моїм стипендіатам під опікою Стипендійної Акції СУА.

Маріянна Мисишин, вільна членка СУА (Спрінгфілд, МА)

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛЮТИЙ 2013

1,110 дол. – д-р Віктор Б Лебедович (96), 56-ий Відділ СУА
330 дол. – Xenia Senny Voone (ML), Юрій і Надія Горби (101), Остап і Галина Якубовичі (98), Євген Рудакевич, Оріся М Стефанів (98), 95-ий Відділ СУА, 118-ий Відділ СУА
250 дол. – Анна Максимович (43)
220 дол. – д-р Марко і Рома Гудзяки, Таїса А Яцусь (03), Ірена Д Ключас, Zina Michajlischenko (ML), Richard C & Maria R Мієсужак (49), 13-ий Відділ СУА
200 дол. – Meest-America Inc

110 дол. – Богдан і Ірена Глушевські, Александер Криницький, д-р Родійон і Ірена Палазій, Lydia Rudins, Александра Стебельська (86), Надія Троян (108), Анна Тиханська (103), 132-ий Відділ СУА
100 дол. – Іванна Пенкальська (43), Стефан і Ірена Зенчаки
50 дол. – Roman & Margaret Коручук, Марта Проціньська
21 дол. – Рената Бігун (28)

Спасибі усім за благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

СІЧЕНЬ 2013

ТРИВАЛИЙ ФОНД / MEMОРІАЛЬНИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. проф. Івана і Ярослави Лучечко в пам'ять **бл. п. Ярослави Остап'як-Лучечко** родина та приятелі складають :

по 1,000 дол. – муж проф. Іван Лучечко, донька Адріана Лучечко, Володимир Остап'як, Роман і Оксана Прус, Юрій і Марія Соробей-Штогрин, Роман Остап'як.

по 500 дол. – Вірджінія і Марко Соробей, Христина і Роман Соробей, Управа "Самопоміч" Об'єднання Українців в Америці Відділ Н.Й.

по 250 дол. – проф. Ярослав і Алла Лешко, Vincent & Roxana Senyk McKernan.

200 дол. – Роман і Юліянна Мазяр.

по 160 дол. – Приятелі покійної Ярослави Лучечко при церкві св. Миколая у Пасейку, Н.Дж., Орест і Христина Вольчук.

по 100 дол. – Chris McCloskey & Suzette Braquet, Володимир і Катерина Воловодюк, Надія Савчук, Дарія Байко, Ірина Куровицька, проф. Зірка Воронка, проф. Тарас і Ольга Гунчак, Ярослав і Катря Червоняк, Мирон і Ольга Гнатейко, Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович, Богдан і Віра Тодорів, Наталія Остап'як, Дана Чехович, Володимир і Анна Саф'ян, Andrew & Larusa Atzl, Володимир і Богданна Слиж, Олег і Оксана Лопатинські, Ігор і Люба Декайло, Адріана і Ростик Декайло, Богдан і Оксана Кузишин, Марія Шуст, Христина Остап'як.

75 дол. – Михайло і Ніна Різкала-МакКлоскі.

по 50 дол. – Володимир Корнага, Стефанія Ландвїйт (через 92 Відділ СУА), Ярослав і Марія Томоруг, Богдан і Уляна Кобзар, Ірена Вербицька, Христина Певна, Андрій і Христина Данилюк, Марта Данилюк, Марія Бакалець, Анна Білозір, Наталія Сигіда, Анастасія Гірняк, Мотря Міляннич, Стефанія Семущак, Наталія Титла, Люба Остап'як.

по 40 дол. – Іван і Анна Гапюк, Lisa Trefois,

25 дол. – Наталія Дума.

ДАТКИ

2,000 дол. – Ольга Зарицька.

по 1,184 дол. – Любомир і Зеня Олесницькі, Нестор і Іванка Олесницькі.

по 1,000 дол. – Товариство «Самопоміч» Об'єднання Українців в Америці Відділ у Ньюарку, Н.Дж., д-р Юрій і Оксана Третьяк, д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Barbara Chura.

600 дол. – Ярослав і Катря Червоняк.

500 дол. – д-р Володимир і Анна Рак.

250 дол. – д-р Стефан Ничай.

200 дол. – Ярослав і Галя Оберишин.

по 150 дол. – Богдан Мішко, Стефанія Семущак.

110 дол. – д-р Александер Стрільбицький.

по 100 дол. – Олег і Роксоляна Мітрінга, Володимир і Анна Саф'ян, Михайло і Ольга Мочула, Юрій Левицький, Марко і Тереса Манко, Анна Максимович, Наталія Змий, д-р Орест Веселий, Ірена Кобзар, Татяня Демчук, Любомира Лукомська, д-р Юрій Солтис, Христина Брикович, Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» в Ньюарку, Exxon Mobil matching Daria Lissy, Marta Mulyk Baxer, Michael Pylyrczuk, Bohdan & Christine Kulchyskyj.

70 дол. – Володимир і Володимира Васічко.

по 50 дол. – Марта Стасюк, д-р Софія Андіяшук, Марія Савицька, Зеновій і Оксана Яримович, Петро і Анна Полішук, Мирослав і Зеновія Кулинич, Мирон Цвікулас, Михайло і Марія Федецькі, Анастасія Гірняк, Стефанія Красівська, Джеймс і Ребека Романчук, Клявдія Стефанюк, Ralph & Olha Della Cava, Павло і Ірена Джуль, Марта Турчин, Анна Заброцька, Стефанія Красівська, William & Elizabeth Varua, Anna Gbur, Ірена Остап'юк, Орест Дутка.

по 40 дол. – Наталія Бірко, Михайло Сквер, Yaroslav & Larisa Shcheglov.

по 35 дол. – Леся Понятишин-Кейді, Валентина Чудовська.

по 30 дол. – Віра Сендзік, Надія Оранська, Василь Барабаш, Ростислав Міляннич.

по 25 дол. – Микола і Стефанія Кіс, Леся Моравська, Григорій Онуфрив, Надія Фалько, Марія Фізер, Евген Літош, Зоряна Ключас, Анна Літкевич, Чарлс Пінян, Ярослав Воловодюк, Julie Petrich, Марія Слободян, Адріан Іванчук, Андрій Тершаковець, Merck Partnership (matching A. Terzhakovec), Genevieve Kufra.

по 20 дол. – Євгенія Гардецька, Всеволод Саленко, Джеймс і Мотря Федорко, Борис Таран, Гелен Ніколяс, Олена Стахнів, Михайло Дзіман, Софія Шашкевич, Я. і Л. Щеглар.

16 дол. – Андрій Лавріненко.

по 15 дол. – Любомира Мокій, Анатолій Чернат

по 10 дол. – Володимир і Лариса Козак, Андрій Германський, Олівер Фещин, Ляля Саверська, Анна Гомік, Мирослава Венке, Gail Bezko-gajnu, Іван Шпигульський, Володимир Чепіжак, Іван Бирджес.

5 дол. – Данієл Томашук.

З НАГОДИ

В честь п. Ольги Гнатейко складаємо 75 дол.
Христина і Богдан Мінчак.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

\$2,225.00 – At the request of Honorary NY Regional Council President, Nadia Sawchuk, donations made to UNWLA in 2006 in memory of her daughter, **Oksana Sawchuk**, a noted artist, are being donated at this time to The Ukrainian Museum.

Замість квітів у пам'ять бл. п. **Богдана Гайдучка** родина та приятелі складають:

1,000 – Ліда Гайдучок.

300 дол. – Люба Фірчук.

200 дол. – Дарія Курило.

по 150 дол. – Остап і Віра Тершаковець, Ярослав і Марія Томоруг, проф. Роман і проф. Зірка Воронки.

по 100 дол. – Ігор і Марія Кігічак, Юрій і Мира Граб, Ярослава Мулик, Меланія Банах, Наталія Змий, Володимир і Катерина Воловодюк, Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович, Христина Бонакорса, Аврелія Граб, Аксел і Дарія Мерле, д-р Юрій Кігічак, Мирон і Ольга Гнатейко, Александер і Марія Леськів, Дарія Байко, Александра Стебельська, проф. Тарас і Ольга Гунчак, Уляна Дячук, Марія Шуст, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк. Ярослав і Катря Червоняк, Лярісса Сигіда-Пелешук,

по 50 дол. – Марко і Надія Хома, Юрій і Наталія Клапшчак, Ярослав і Лярісса Щеглов, Володимир і Дарія Семенген, Петро і Наталія Буняк, Ігор і Дарія Зелік, Іриней і Оленка Юрчук, Марта Паславська, Юрій і Христина Салдана, Христина Певна, Надія Савчук, Зірка Стебельська-Кос, Орест і Любомира Бойко, Богдан і Христина Кульчицькі.

40 дол. – Дмитро і Лярісса Пенцак, Ольга Третьяк.

по 25 дол. – Юрій і Марія Українські, Люба Лапичак, Наталія Сигіда.

20 дол. – Люба Гурачечко.

10 дол. – Гелена Котис.

У пам'ять бл. п. **Богдана Чаплинського** складають:

по 500 дол. – анонімно, Оксана Стеранка.

250 дол. – Микола Дармохвал і Зоряна Гафтко-

вич.

200 дол. – Таня Хархаліс, Андрій і Наталія Чума, проф. Тарас і Ольга Гунчак.

по 100 дол. – Христина Вілсон, Петро Хома, Юрій і Юстина Чапельські, Лара Кудрик-Траска, Іван і Галина Одуляк, Марк і Рене Марі Чума, Александер і Христина Гладкі, проф. Зірка Воронка, Доналд і Ліда Копач, Богдан і Марія Полянські, Меланія Банах, Роберт і Таїса Гавс, Стефан і Роксоляна Місило, Стефан і Стефанія Шкафаровські, Radovan Bujanj, Богдан і Мира Футей, Дарія Курилко, Александер і Марія Леськів, Володимир і Катерина Воловодюк, Андрій Малецький і Мотря Кузич, Христина Кудник.

80 дол. – Александра Гамерська.

по 75 дол. – Rebecca McCubbin, Люба Клячко.

по 50 дол. – Анна Левицька і Олег Люба, д-р І. та Марта Федорів, Андрій і Софія Лащик Титла, Марта Данилюк, Марта Яцущко, Лідія Футей, Романа Федасюк, Тамара Олексій, Дмитро і Лярісса Пенцак, Орест Швед, Уляна Мазуркевич.

40 дол. – Michael & Celeste Fraser.

по 30 дол. – Наталія Сигіда, Марк і Надія Хома.

по 25 дол. – Марія Логуш-Гласов, Люба Лапичак, Юрій і Наталія Клапшчак.

20 дол. – Андрій Телепко.

In memory of my wife, **Irene Demchyshyn**, we are donating \$1,500.

Bruce Johnson and the Demchyshyn Family

У пам'ять бл. п. **Ірени Демчишин** складаю 50 дол.
Олена Макарушка Колодій.

У пам'ять бл. п. **Ірени Демчишин** складаю 40 дол.
Степан Вельгаш.

Замість квітів на свіжу могилу св. п. **Любомира Цапара**, сина Дарії Цапар-Барон, який відійшов у вічність в грудні 2012 складаємо 100 дол.

Ярослав і Катря Червоняк.

У пам'ять бл. п. **Тетяни Дідошак** складаю 50 дол.
Ірена Петриляк.

У пам'ять бл. п. **Іванни Мачай** складаю 25 дол.
Володимир Корнага.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

100 дол. – з нагоди 100-літніх уродин Лесі Яцкевич. Бажаємо кріпкого здоров'я і спокійних, сонячних днів у майбутньому.

Управа і членки 43-го Відділу СУА, Філадельфія.

63 дол. – Анна Марія Сусла (через 56-ий Відділ СУА, Норт Порт, Флорیدا).

60 дол. – Анна Забродська.

По 50 дол. – Леся Храплива-Щур, Олена Папіж, Петро і Христина Бойко.

45 дол. – Таня Ясінська (через 78-ий Відділ СУА, Вашингтон, DC).

15 дол. – Володимир і Лариса Козак.

Щиро дякуємо за підтримку!

IN MEMORIAM

Stephanie Wochok

1917–2013

Stephanie Wochok (née Demianyk) passed away on February 8, 2013, at the age of 95. She was a longtime Soyuzianka, since 1937, and will be greatly missed by all who knew her. In addition to her involvement in the UNWLA, Stephanie was also active in many other

organizations, both Ukrainian and American, throughout her entire life.

Born on a family farm in Charlestown Township, Chester County, Pennsylvania, on May 5, 1917, Mrs. Wochok attended schools there and in Philadelphia, where her family later moved. She graduated from Philadelphia Girls High and attended Temple University's Evening Program. She married Frank Wochok on April 22, 1939, and they were married for more than 53 years. The couple had four sons. During her early years, Mrs. Wochok worked for the City of Philadelphia in City's Wage Tax Department in a supervisory capacity.

Then in 1951, at the request of Ukrainian Catholic Bishop Constantine Bohachevsky, Mrs. Wochok came to work for the Providence Association for Ukrainian Catholics in America, a fraternal organization that provided many benefits to its members. Using her language skills, Mrs. Wochok helped Ukrainian Displaced Persons who were held in camps during World War II to immigrate to the United States, and often provided them with room and board in her home until they could move elsewhere.

In 1953 Mrs. Wochok was elected treasurer of the Providence Association where she served until her retirement in 1986. In addition, she was president of the Pennsylvania Fraternal Congress (1965) and the New Jersey Fraternal Congress (1973-74).

In the late 1930s, she joined the Ukrainian National Women's League of America where her mother, grandmother and aunt were members for many years in Branch 42. Mrs. Wochok was a life-long charter member of Branch 52, where she served as president from 1964 to 2001. She also served as president of the Philadelphia Federation of Women's Clubs and allied organizations in 1972-74 and 1986-88, where she disseminated information about Ukrainian culture. This Federation served more than 100 women's clubs. In 1999, Mrs. Wochok was elected President of the UNWLA Philadelphia Regional Council and served in this capacity until 2002. She organized several noteworthy programs. One significant event was a panel discussion of women's issues and the raising of children, entitled "Ukrainian Women in Kaleidoscope."

Mrs. Wochok was instrumental in the founding of the Ukrainian Congress Committee of America, Inc. in the 1940s and a member of the Ukrainian American Relief Committee, Inc., which sent various supplies to Ukrainians in the German and Austrian post-war camps. She was also involved in many activities and organizations associated with the Ukrainian Catholic Church in Philadelphia.

Some of the awards Mrs. Wochok received were the John Jordan Upchurch Award from the Pennsylvania Congress (1980), the Layperson of the Year from the League of Ukrainian Catholics of America (1982), Certificate of Merit for helping humanity from the Chapel of the Four Chaplains in Philadelphia, Certificate from the Red Cross, and the prestigious "Pro Ecclesia et Pontifice" award from Pope John Paul II during his visit to the Ukrainian Cathedral of the Immaculate Conception in 1982. The Ukrainian Catholic Church also recognized her lifetime services to the church with an award for her years of devotion.

Mrs. Wochok was also active in local politics as the judge of elections. As a representative of the Republican Party, she was a poll watcher from the 1940s to the 1980s.

Stefanie Wochok is survived by her son Taras, his wife Judith, her son Thomas, his wife Elizabeth, and son Dennis and wife Eleanor as well as seven grandchildren.

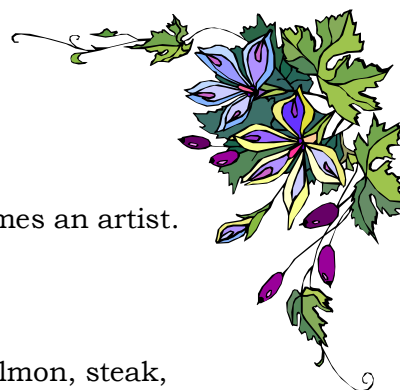
Petrusia Sawchak

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ

Редакція журналу просить обмежити обсяг посмертних згадок до пів журнальної сторінки.
Більше уваги звертати на працю членки в СУА та її вклад в нашу організацію, а не на біографічні дані.

Christina Schmotolocha

In the kitchen, my grandmother becomes an artist.
 Painting with sauces and soups,
 Sketching with rosemary and thyme,
 Paying the most attention to details.
 Creating the perfect masterpiece of salmon, steak,
 or whatever else she cooks.

In my culture, food shows love;
 Whenever my grandmother made Varenyky I would watch her work her magic
 On the dough.
 Wrinkled hands kneading it over and over again,
 Perfecting her canvas.
 Sitting at the high counter, resting my elbows on its cold surface,
 I would become mesmerized watching her.
 She would set the dough in a large ceramic bowl decorated with patterns of
 Dark red, and dark brown: deep earth tones that mimicked the soil of Ukraine.
 Scooping the filling on the small circle of dough and pinching the ends to close it in,
 She would tell me her memories of when she was younger and about her mother,
 Weaving intricate stories complete with tangents, I realized she also could paint
 With her words.
 My grandmother is an artist.
 Creating masterpieces out of any materials in the pantry or fridge,
 And signing her creations with love.

The poem's author, 16-year old high school student Christina Schmotolocha resides in Thousand Oaks, CA. Her grandmother, who bears the same name, is a longtime member of UNWLA Branch 111 in Los Angeles, CA.

ПІКА

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

100 дол. У світлу пам'ять незабутньої **Марії Кульчицької.** Надія Троян
50 дол. Александра Щур.

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

50 дол. Александра Щур.

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

AID for IHOR LAKATOSH

\$200 78-ий Відділ СУА у Вашингтоні, ДК.

UNWLA Social Welfare Fund (Lakatosh) 203 2nd AVENUE, New York, NY 10003

Metabolic Syndrome

by Ihor Magun, MD, FACP

A specific constellation of findings provide us with compelling evidence to initiate changes for the prevention of cardiovascular disease and diabetes. These findings come under the heading of the metabolic syndrome, also referred to as Syndrome X or dysmetabolic syndrome. Five major issues fall under this definition and, as one would expect, the more issues you have, the greater the risk.

As is the case with many medical syndromes, genetic and environmental factors play a role. Family history of heart disease, diabetes, and hypertension are all examples of common genetic issues. Environmental factors include inactivity, progressive weight gain, and poor diet.

The five risk factors are:

- Waist circumference: greater than 35 inches in women and 40 inches in men.
- Elevated levels of a fatty substance in the blood referred to as triglycerides. Triglycerides levels equal to or greater than 150 mg/dL are considered elevated.
- Reduced HDL (High Density Lipoprotein)—the "good" cholesterol: less than 50 mg/dL in women and less than 40 mg/dL in men.
- Elevated blood pressure: equal to or greater than 130/85 mm HG (or use of medication for hypertension).
- Elevated fasting sugar (glucose): equal to or greater than 100 mg/dL (or use of medications for elevated sugar levels).

Metabolic syndrome increases with age and there are many ways to begin to address the issues. First and foremost, have regular medical evaluations that measure the aforementioned factors. Screening for diabetes—tests for glucose and lipid parameters (triglycerides)—is done quite often as part of a routine physical examination. Note that cholesterol is not the lipid parameter of choice in this syndrome, although it is an important test for everyone.

For issues of blood pressure, many individuals will need to initiate medications and re-

duce their salt intake. Instead of salt, use a variety of spices, like fresh herbs and no-salt seasonings. Losing five to ten percent of your weight will not only affect your blood pressure but also help bring down higher than normal sugar levels. Focus on decreasing your carbohydrate intake, especially as the day progresses. In other words, consume carbohydrates (bread, pasta, potatoes, rice, etc.) earlier in the day so that they burn off and do not add to your waistline. Eat plenty of fiber-rich foods, which can lower insulin levels and help ward off diabetes.

A word about diabetes. The World Health Organization defined diabetes as a single raised glucose reading with symptoms (excessive thirst, weight loss, frequent urination) or raised values on two occasions of 126 mg/dL or more on a fasting specimen. A random blood glucose of greater than 200 mg/dL with associated symptoms (as above) is also consistent with diabetes. A test that measures the glucose over the past ninety days, referred to as the hemoglobin A1C, has its advantages and can be incorporated as part of the screening process. This test is more costly but does not require any fasting, and it is easy to do. It can be helpful in predicting early diabetes and in monitoring changes initiated with weight loss or with medications.

It is evident that there are still many individuals who are not aware of having the metabolic syndrome. Obesity is at an all-time high, and despite all the emphasis on healthy eating, exercise recommendations, and other helpful advice, many of us have yet to develop healthier habits.

Let us all make a sincere attempt to reduce some of the risk factors by changing our lifestyle. Work with your family, or get a buddy to keep you on track. Be the first to initiate changes. Follow the Mediterranean diet, which focuses on lean meats, fish, fruit, fiber, and olive oil. It is a diet that has been proven to work on many levels. Prevent this syndrome by addressing all the issues and make a healthy lifestyle your new, permanent way of life.

Гумор

- Що наці дівчата роблять?
- Шиють і співають.
- А мама?
- Порюють і плачуть.

- Мій тато цілу зиму ходить без шапки, такий загартований, – хвалиться хлопчик.
- Овва, – відказує другий, – а мій тато ходить без волосся на голові.

Юний друже!

Ти живеш в Америці, але Твої предки жили в Україні, були українцями і ти також українець. Пам'ятай і ніколи не забувай про це!

Коли ми приглянемося до інших національно свідомих народів, які також з різних причин живуть поза межами своєї вітчизни, то переконаємося, що греки, вірмени, євреї, асирійці та інші змалечку привчають дітей до своїх рідних звичаїв, мови, формують з дитинства любов до всього свого. Такі діти вчаться поважати свій народ, гордяться своєю національністю.

Багато славних традицій збережено українськими емігрантами в Америці. Ваші бабусі й дідусі створили для вас Рідні Школи, Світлички, Союз Української Молоді (СУМ), українську скавтську організацію Пласт, видавали шкільні підручники, українські газети та журнали. Вони побудували українські церкви, музеї, народні доми, пам'ятники, створили мистецькі колективи, громадські та фінансові установи. В даний час все це підтримують ваші батьки і вважають це своїм обов'язком.

Ми маємо чим пишатися. У нашого народу – древня культура, давня цивілізація. Пишнота Княжої Доби, величаві собори, храми, розквіт духовності з прийняттям християнства викликають захоплення і пошану. Багата Київська держава була однією з найбільших в Європі.

Віддавна в українських родинах панували глибока релігійна віра і християнські чесноти. Повага до Божого Слова, розповіді про видатних князів, гетьманів, священослужителів, борців за свободу передавались поколіннями.

І сьогодні ми маємо шанувати рідну Церкву, пізнавати життя великих синів і дочок нашого народу, вчитися у них. Взяти хоча б для прикладу звичаї періоду Козаччини, які панували між козаками. Віддана дружба, православна віра, взаємна повага, підтримка, самопожертва ради побратима, чесність і бойова звитяга запорожців захоплювали і вражали. Яскраві факти про це описують очевидці у багатьох книгах про Запорізьку Січ – першу Козацьку державу.

Окремої поваги заслуговують ваші прадіди, що у повоєнних 40-х та 50-х роках минулого століття вступили на американську землю. Вони зберегли і примножили тут рідну мову, українську культуру і народні звичаї. А якими наполегливими і завзятими у нелегкому родинному вихованні виявились ваші бабусі та матері. Завдяки послідовній праці цих невтомних українських берегинь багатоліка Америка сьогодні має досить яскраве і самобутнє українське обличчя. Вони виховували і формували чудових дітей, внуків. Серед них немало у світі українських політиків, митців, борців за волю і права Української держави. І все це є результатом глибокої відданості і любові до України.

То ж хіба можна перервати цей священний процес національної любові – любові, яка допомогла старшому поколінню побороти і пережити втрати, голодомори, воєнну розруху, біль розлук з Батьківщиною, батьками, з наймилішими серцю краєвидами рідного краю.

Вчися у старших, розпитуй про пережите і бачене, і вони охоче поділяться з тобою. Пам'ятай, у кожній родині знайдуться люди, що є живими свідками історичної правди, – її треба пам'ятати і передавати нащадкам. То ж дотримуйся певних порад:

- Вчися жити на прикладі гарних і достойних людей.
- Будь доброю дитиною для батьків, не засмучуй їх.
- Стався до своїх близьких так, як би ти хотів, щоб ставились до тебе.
- Чесно й впевнено йди до поставленої мети.
- У хвилину журби не губися, а помолися, поговори з Богом. Адже Бог може все!
- Хай не засліплює тебе блиск чужої сили і слави. Не в пошуках за життєвими вигодами знайдеш щастя, а в щирій праці над собою. Не марнуй юних літ! Вчися і працюй!
- Пам'ятай, що кожного з нас Бог наділив талантами – розвивай їх в собі, примножуй.

Ці поради не нові. Всі ці речі звичайні, прості і розумні. Вони допоможуть тобі знайти справжнє щастя в житті.

Святослава Гой-Стром.

ЗАГАДКИ

1. Снігу, льоду вже нема,
Бо прийшла до нас весна.
Аж тут диво - сонце гріє,
А поляна знов біліє!
Діти прийшли, подивились:
Це не снігом трави вкрились,
А провісники весни -
..... розцвіли.

2. Як лиш лісом дощ пройдеться,
Він з землі на волю преться
І стоїть отак без руху
Під червоним капелюхом.
Де смерічка і дубочок,
Там і виросте

3. Любить грітися до сонця,
Розлігшися під віконцем.
А як сонечка немає,
Носик хвостиком вкриває,
Лапкою вмиває ротик.
Відгадайте, хто це?

4. Сонце батьком називає
І голівку повертає
За сонечком цілий день
Цей городній велетень.
.....

5. Носить голки він на спині,
Та не вшиє кожушини,
Ні штанців, ні чобіток,
Бо не швець, і не кравець,
а

6. Хто у лісі і у полі
Там, де цвіту є доволі,
Аж до вечора від ранку
Трудиться без перестанку.
Чуєш, знову забриніли
Крильця її світлобілі?
То на вкриту цвітом гілку
Знову прилетіла

7. Як лиш листя опадє,
І коротким стане день,
Щоб не мерзли в снігу ноги,
Залізає до берлоги
Й цілу зиму міцно спить.
А як зветься він?

Відгадки:

1. Підсніжники.
2. Грибочок.
3. Котик.
4. Соняшник.
5. Їжачок.
6. Бджілка.
7. Ведмідь.

Святослав Левицький.

Медівник бабусі

4 склянки муки
1,5 склянки цукру
1 склянка меду
8 яєць
2 палочки маргарини

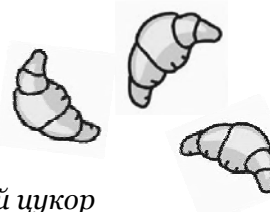
1 склянка пива
2 ч.л. соди
1/3 ч.л. кориці
2/3 ч.л. мелених гвоздиків
1 склянка горіхів

Маргарину збити міксером з жовтками і цукром. Мед розтопити на водяній бані і додати до маси. Додавати потрохи муку і тепле пиво, збиваючи зі спеціями і содою. Додати покрані горіхи. «Підпалити» цукор (2 ст. л. цукру підсмажити до коричневого кольору, швидко долити 1/3 склянки холодної води і перемішати, щоб цукор розчинився). Готовий сироп додати до тіста і перемішати. Білки збити з 2 ст. л. цукру і легко перемішати з тістом ложкою. Готове тісто вилити у глибоку форму і пекти 1 годину.

Рогалики бабусі

3 склянки муки
2 ст. л. сухих дріжджів
1 ст. л. цукру

3 яйця
2 палочки масла
1/2 склянки молока, ванільний цукор

Розвести дріжджі в теплом молоці з цукром і 1 ст.л. муки, щоб підійшли. Просіану муку з маслом посікти ножем, додати жовтки і розчину. Замісити пухке тісто, щоб не приставало до рук. Готове тісто занурити у велику посудину з холодною водою. Почекаати, поки тісто трісне і спливе. Розділити тісто на дві частини. Розтачати тісто і поділити на 12 секторів. На ширшу половину накладати тверде повидло, закручувати рогалики, змастити білком, посипати цукром. Пекти 20 хвилин. Виходить 24 рогалики, дуже смачні.

Тертий пляцок з повидлом

3 склянки муки
1 склянка цукру
2 палочки масла
5 яєць

2 ст. л. порошку до печива
1 – 2 ст.л. какао
1 фунт твердого повидла

Муку перетерти з маслом, цукром і порошком до печива, додаючи по одному жовтку. Замісити крухе тісто, розділити на три рівні частини. До однієї частини тіста додати какао і перемісити. Залишити тісто в холодильнику на кілька годин. На змащену форму для випікання викласти біле тісто і розтягнути руками, бо дуже крухе. Зверху натерти на грубій терці темне тісто. Викласти ложкою повидло. З білків збити безе, додаючи потрохи 6 ложок цукру і викласти на повидло. Натерти третє тісто і випікати 50 – 60 хвилин. Викладати з форми, коли вистигне.

Коржики терті

3 склянки муки
2 палочки масла або маргарини
0,5 склянки посічених горіхів

1,5 склянки цукру
1 яйце

Розтерти міксером масло з 1/2 склянки цукру і жовтком. Додати муку і замісити тісто. Розтачати круглий корж, змастити білком, посипати цукром, що залишився і горіхами. Нарізати трикутнички, пекти в гарячій печі (350°F) 15 хвилин.

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Trunk Show

April 25, 26, 27, 28

Saks Fifth Avenue

700 North Michigan Avenue

Chicago · 312-944-6500

Visit Ukrainian Museum Exhibit
'Working out of Tradition:
Contemporary Decorative and
Applied Arts' this April in New York
Call 212-228-0110 for details

'maria muchin'

visit www.masha.org for updates and venues ~ Masha Archer Design Studio · San Francisco · 415.861.8157

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych	– 1-st Vice President
Anna Macielinski	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Lidia Bilous	– 4th VP – Public Relations
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Nadia Cwiach	– Treasurer
Roma Shuhan	– Financial Secretary
Olha Kuzyszyn	– Press Secretary
Vera N. Kushnir	– Member-at-Large
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Roksolana Misilo	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Martha Pelensky	– Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych	– Members at Large Chair
Zoriana Haftkowycz	– Webmaster

REGIONAL COUNCILS

Irena Petrina	– Detroit
Iryna Buczkowski	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Oxana Dats	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Jaroslava Mulyk	– Member
Renata Zajac	– Member
Maria Tomorug	– Alternate
Tatiana Rishko	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія 1, ст. 2 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори жіночих сорочок із Городенщини*